

Poština plačana v gotovini.

Leto XIX. 1921.

Št. 7, 8. Julij, avgust.

Koledar za julij 1921.

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. Očeta:
Jezus — kralj človeške družbe.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostolstva molitve, za vsak dan še važne, nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v		
			ljubl. škof.	lavant. škof.	
1 2	Petek Sobota	Sv. Kri Obisk B. D. M.	Vsak dan k sv. maši. Dejanska ljubezen do bližnjega	Ljub. Traovo Draga	Zibika Sladka gora
3 4 5 6 7 8 9	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Helijodor Urh Ciril in Metod Izaija Vilibald šk. Elizabeta kr. Veronika kap.	Lažnjivi preroki, odpali duhovniki Mir in edinost v družini Apostolat sv. Cirila in Metoda Ljubezen med narodi. Kat. pisateli Uspeh misijonov po Sloveniji Usmiljenke, Bolniki Duhovski poklic, Invalidi	Selca Smlednik Komenda Radomlje Št. Janž Sv. Pet. p. N. M. Sv. Peter p. Sl.	Dramlje Kalobje Slivnica Sv. Stefan Št. Vid Zusem
10 11 12 13 14 15 16	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Amalija Pij I. Mohorin Fort. Anaklet Bonaventura Henrik I Karmel M. B.	Poštenost v trgov. in gospodarstvu Načrti sv. Očeta Družba sv. Mohorja. Katol. Liga Poštenost deklet; srečne zaroke Ljubljanski knezoškof Dobra državna oblast in uprava Zaupanje v Marijo. Karmeličanke	Naklo Podraga Zužemberk Čemšenik Vodice Borovnica Čašnjice	Nova cerkev Vojnik Vojnik bol- nica Vitanje
17 18 19 20 21 22 23	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Aleš Kamil Vinc. Pavl. Marta Prakseda d. Magdalena Apollinar	Zmaga težkoč za redovni poklic Umirajoči, bolničarji, duše v vicah Usmiljenke, gospe kršč. ljubezni. Spodobna noša Bramba nedolžnih, sodniki Zapeljana dekleta, duh pokore Čistost dijakov na počitnicah	Vranja peč Dež. bolnica Lj. Srce Jezus Prečna Koč. planina Sodražica Zlato polje	Dobrna Sv. Martin Črešnjice Frunkolovo Sv. Jošt
24 25 26 27 28 29 30 31	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota Nedelja	Kristina Jakob Ana Pantaleon Inocencij Marta Julita m. Ignacij L.	Povišanje ponižnih, služkinje Španska, svoboda sv. Cerkve Odgoja na dež., pastirji in pastirice Kat. delavske organizacije Paganski misijoni Kršč. gostoljubnost, revčeki Marijine družbe, dober zgled	Št. Urška gora Lj. Sv. Jakob Loka kapuc. Voglje Gora p. Idriji Trboje Kostanjevica Idrija	Gornji grad Ljubno Straže Resalje Solčava Rečica

Odpustki

za mesec avgust 1921.

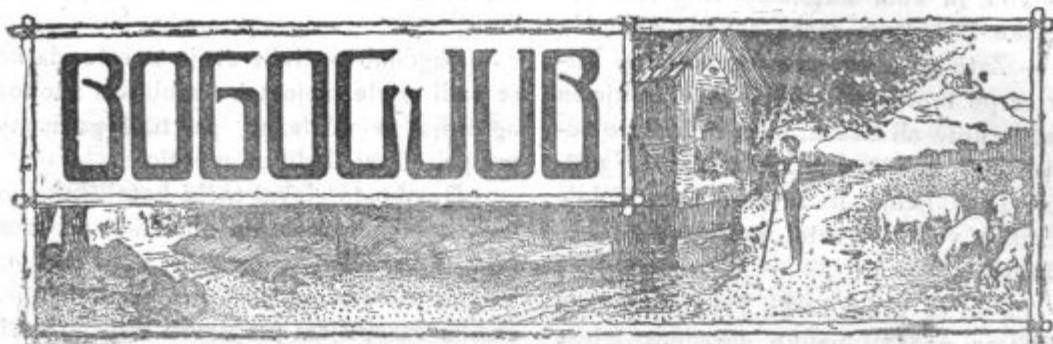
1. Ponedeljek. Danes od 12. ure opoldne pa do jutri opolnoči dobe v vseh farnih cerkvah kakor tudi v podružnicah vsi verniki porcijunkulski odpustek tolikrat, kolikorkrat obiščejo cerkev in tam molijo po namenu sv. očeta. Odpustki se morejo tudi darovati dušam v vicah. Spoved se lahko opravi že teden dni poprej, torej od 25. julija naprej; sv. obhajilo pa se more prejeti ali 1. ali 2. avgusta. Onim, ki hodijo k spovedi vsak teden ali na 14 dni, ali vsak dan k sv. obhajilu, za porcijunkulo ni treba posebej hoditi k spovedi. Kjer je za porcijunkulski odpustek določena naslednja nedelja, ga danes ni mogoče dobiti, ampak od sobote, dne 6. avgusta opoldne, do nedelje, dne 7. avgusta opolnoči, in se more tudi spoved opraviti že osem dni prej, t. j. od 30. julija naprej. Vendar pa ni mogoče teh odpustkov

se dvakrat udeležiti. Kdor se jih torej udeleži danes in jutri, jih ne more zadobiti prihodnjo soboto in nedeljo, in narobe.

2. Torek. Porcijunkula. Popolni odpustek vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne. — Glede porcijunkulskih odpustkov glej včerajšnji dan.

4. Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Dominik. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

5. Petek, prvi v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Je-

Katoličani — na noge!

Na katoliške shode!

Ne bo nas še konec — ne!

Mislili so sicer, da bo tako in že so si méli roke od veselja, da so katoličanom za vselej sapo zaprli, roke povezali in jih ob glavo dejali.

Neki sovražen nam list je pisal zadnje dni: »Vsi naprednjaki so bili prepričani, da je po vojski za vedno odklenkalo klerikalizmu v slovenskih deželah in da je za vselej odstranjena možnost, da bi klerikalci v Sloveniji še kdaj igrali kako vlogo.« Iz tega se vidi, kakšne »pobožne« želje in kake sladke upe so imeli. Pripravljali so se že na naš pogreb.

Slišali smo tudi, da je eden glavnih kolovodij Cerkvi nasprotnega gibanja z veseljem pripovedoval svojemu prijatelju: Dobro gre naša stvar! Kmalu ne bo noben človek nobenega duhovna več poslušal!

Zato — najbolj zato — so bili tako navdušeni za Jugoslavijo, ker so menili, da nas bodo z državno močjo in pomočjo pohodili in zatrli.

In res je nekaj časa kazalo, da jim bodo njih nakane uspele. Največji udarec so nam hoteli zadati s tem, da so skušali — potom Samostojne kmetske stranke — tudi kmeta od Cerkve odtrgati.

Bodi odkrito povedano, da nas je res pogostokrat srce bolelo, ko smo videli, kako se da »naše dobro verno ljudstvo« hitro zapeljati, kako rado verjame vsake-

mu sleparju, in kako je sempatje to ljudstvo strašno posurovelo.

Seveda mi smo imeli in imamo samo naše razmere pred očmi. Mislili smo, da je samo pri nas tako. In zato smo bili žalostni. Če bi pa malo bolj na široko po svetu pogledali, bi videli, da je po vseh deželah in pri vseh narodih zdaj po vojski tako, — če ne še slabše kakor pri nas. In tisti, ki zgodovino dobro poznajo, trdijo, da je bilo po vsaki vojski tako.

No, pričakovali smo in pričakujemo, da se bodo te kalne vode polagoma odtekle in to mračno obnebje počasi razvedrilo. In res so že posijali prvi žarkí bolj-ših časov skoz oblake...

Zadnje občinske volitve po vsej Sloveniji so brez dvoma en tak žarek. Morda komu ne bo prav, da Bogoljub piše o volitvi, in hoče, da naj bi smel pisati samo o molitvi. Gotovo predvsem o molitvi. A naj reče kdo kar hoče: neovrgljiva resnica je, da so volitve toplomer verskega življenja in mišljenja. Mogoče so seveda izjeme. So ljudje, ki izpolnjujejo vse verske dolžnosti, volijo pa ne s krščansko stranko. Kriva temu je zmota, nedoslednost ali kaki osebni vzroki (užaljenost, zamera, častiželjnost, prijateljstvo. itd.). Nasprotno pa tisti, ki volijo s krščansko stranko, niso sami svetniki, so tudi grešniki vmes. Splošno pa je gotovo: Kdor krščansko živi, tudi katoli-

ško voli, in kdor katoliško voli, tudi krščansko živi. Brez greha seveda nobeden ni. — Zato pa z vso pravico rečemo: Kakor se po toplomeru vidi, koliko je kje in kdaj gorkote ali mraza, tako se tudi po volitvah vidi, kakošno je kje krščansko mišljenje in življenje. In zato so nam zadnje občinske volitve svetel žarek boljše bodočnosti.

Pa so še drugi žarki. Pri misijonih je večinoma opazati veliko gorečnost. Srce človeku od veselja igra, videčemu tako sveto vnetje in požrtvovalnost. Ko sem po zimi v grdem vremenu na delavnik — videl nekje, kaka reka ljudstva se je po pridigi vlila iz cerkve, sem rekel prav tako, kakor je na začetku zapisano: Hvala Bogu, ne bo nas še konec ne!

A ne samo pri nas — po svetu sploh ljudje vedno bolj čutijo potrebo vere. Res da po eni strani nevera in pohujšanje napreduje; a po drugi strani mnogi izobraženci čutijo, da samo to, kar ta svet človeku nudi, ne zadostuje, da ga to ne more zadovoljiti, da samo za to ni vredno živeti; čutijo torej potrebo po kaj višjem in boljšem. Zato se od marsikje sliši, da se pojavlja nova verska zavest in življenje. Posebno še s Francoskega. Vezi, ki jih je Francoska pred par desetletji pretrgala s stolico sv. Petra, so se ravnokar zopet zvezale. Francija je zopet sklenila zvezo s papežem.

Še se podijo oblaki nad našimi glavami, — a žarki vendar že sijajo skoz nje. A s temi žarki se ne smemo in ne moremo zadovoljiti. Želimo si več luči, več solnca. Med naše ljudstvo mora priti še več katoliške zavesti, več odločnosti, da brani svoje verske svetinje in pravice. Vzeti se moramo kar moč skupaj, napeti vse sile, porobu se postaviti sovražniku kot en mož, da preprečimo njih nakane, ki gredo za tem, da nam ugrabijo vero.

V ta namen bodo letošnje poletje po vsej Sloveniji okrajni katoliški shodi. Za eno ali dve dekaniji skupaj. Na ta način se bo lažje mnogim udeležiti, ka-

kor če je shod samo na enem kraju, v Ljubljani.

Bogoljub pozivlja svoje zveste, da naj se radi udeležujejo teh katoliških shodov, agitirajo za udeležbo, pa tudi pomagajo pri prireditvi, kolikor morejo.

Dve bosta glavni točki katoliških shodov, katerima moramo obrniti vso pozornost. Prvič šola, drugič tisk. S tema dvema nas hočejo nasprotniki zadušiti. S slabim časopisjem preplaviti vso deželo in zastupati ljudstvo, s slabimi šolami pa pokvariti še nedolžno mladino. Na teh dveh frontah se bo bil odločilen boj. Če hočemo ljudstvu vero ohraniti in mladino obvarovati, moramo tukaj sovražnika nazaj vreči, — če ne, smo zgubljeni, to se pravi: bomo šli vedno bolj v poganstvo.

Nasakovanje sovražnikov na trdnjavo katoličanstva mora izzvati našo brambo, naš odpor; roditi mora ravno nasprotno uspehe, kakor nameravajo. In upamo, da jih tudi bodo.

Po zaslugi samostojnih kmetov bomo zdaj srečno dobili tudi takoimenovani kanceliparagraf. To se pravi: Zaradi pridig, ki jim ne bodo všeč, bodo začeli nas duhovnike kaznovati, zapirati. Nikdo v celem državnem zboru se ni tako gnal za to postavo, kakor poslanci slovenske samostojne kmetske stranke. Srbom je za to malo mar. Le na pritisk naših samostojnežev so sklenili to postavo. Naši katoliški poslanci so se tej postavi upirali — zato ker je krivična. Vsak tovarnar, vsak delodajalec, vsak višji uradnik, sploh vsak, kdor ima kaj vpliva na druge, sme ta vpliv porabiti, da nagovarja in nagiba ljudi na svojo stran; v vsem, tudi v politiki, tudi pri volitvah, — samo duhovnik v cerkvi ne sme. Zato so se naši poslanci tej krivični, izjemni postavi upirali. Bojimo se je pa ne. Vsak duhovnik, ki se zaveda svoje dolžnosti, bo kljub tej postavi govoril, kakor mu dolžnost velevala. In če bodo duhovniki pogumno prezirali ta paragraf, bo dosegel ravno nasproten namen, kakor ga namerava.

Mi katoličani smo res radi preveč zaspiani, ne damo se lahko zganiti; treba

e že kar celega viharja. Dobri ljudje, ampak pretihi, preboječi, premrtvi. Ne zavedamo se svojih pravic, svojih dolžnosti in svoje moči. Ravno pred par dnevi je rekel neki nasprotnik: »Čudim se, da se klerikalci tako malo zavedajo svoje moči.« — Treba nam je šele biča nasprotnikov, da nas vzdramijo iz naše zaspanosti in spodbodejo k odporu. Menda se jim bo zdaj, ko nas na vse načine skušajo zatreti, pohoditi, zadušiti, ko hočejo starišem

otroke odtrgati od njih srca in jim jih izneveriti, odraslo mladino pokvariti, ljudstvo s slabim berivom zastrupiti, duhovne zapirati, — menda se jim bo vendar posrečilo, da nas vzdramijo, vzdignejo in združijo h krepkemu odporu in pogumni obrambi naših vzorov.

Katoličani — na noge! Na okope naše trdnjave! Branimo našo sveto stvar! Odbijmo naskakovalce!

Posvetimo se bolj presvetemu Srcu!

»Bogoljub« je prejel zapisano od priproste roke tole lepo misel in vzpodbudo, ki je vsega uvaževanja vredna:

Prosim, oprostite nekaj misli! Mogoče bi bili ljudje bolj verni in krščanski, ko bi se bolj začelo v Sloveniji častiti presveto Srce Jezusovo. Kakor je iz časnikov različno, se v Franciji obrača na boljše, gotovo zato, ker so se posvetili presv. Srcu Jezusovemu. Pred končano vojsko je bilo brati, da je bila v Paré, kjer se je prikazalo presv. Srce, lepa posvetilna pobožnost, katere so se udeležile vse ententne države z zastavami, tudi Srbija. Res so zmagali. Kako lepo bi bilo, ko bi se Slovenija ali Jugoslavija posvetila presv. Srcu, ali vsaj naše krščanske organizacije. Mogoče bi bilo manj brezvere in kletvine. Presv. Srce bi razlilo svoj sv. blagoslov nad našo domovino in mogoče spreobrnilo srca nasprotnikov sv. Cerkve, kakor v Franciji.

Dodatek uredništva: Res je to. Posvečenje presv. Srcu pri nas nič kaj ne napreduje. Po drugih deželah je bolje. Moramo se v tem poboljšati, posvečenje božjemu Srcu bolj širiti! Tudi katoliški shodi naj povzdignejo glas za to! Na enem izmed velikih katoliških shodov smo peli posvetilno pesem Srcu Jezusovemu, pa jo še sedaj! Ne pričakujmo vsega samo od našega pisanja in govorjenja! Brez božje pomoči bomo malo opravili.

Tudi z adoščenje božjemu Srcu za toliko grehov, ki se med nami gode, moramo dati. Slišali mo, da se bo določil en spravnid an za vso domovino. Pa je vse tiho. A kar se še ni zgodilo, se še vedno lahko zgodi. In naj bi se res zgodilo.

Da, da, božjemu Srcu se moramo bolj posvetiti! Ta misel ne sme utihniti med nami. »Bogoljub« bo o tem še govoril. Med tem pa že kar na to sveto delo!

Zgodi se Tvoja volja!

(Piše V. Čadež.)

(Dalje.)

b) Podrobno.

Doslej smo se na splošno prepričali, kako je vse, kar se godi na svetu, božja naredba. To nam bi pravzaprav že moralo zadostovati, da bi v nas dozorel sklep: brezpogojno se hočemo prepustiti

božji previdnosti; v vsem, kar nam Bog pošlje, bomo rekli: Zgodi se Tvoja volja! Vendar je za boljše umevanje in zlasti še spričo današnje slabe vere potrebno, da si še na drobno ogledamo nekatere najvaž-

nejše slučaje, da vidimo, kako se nam je v takih posameznih slučajih strinjati z božjo voljo. To bo v nas še bolj utrdilo in nam olajšalo sklep, darovati se popolnoma Bogu, to se pravi Bogu prepustiti brez izjeme vse, naj nas vodi, kakor hoče, samo da se izpolni nad nami njegova sveta volja. Preidimo torej k podrobnostim!

Kadar moramo trpeti, nam je primeroma še najlažje ukloniti se volji božji v naravnih dogodkih, ki niso neposredno odvisni od bližnjega, n. pr. glede v r e m e n a, l e t i n e. Ob najlepšem kakor tudi ob najslabšem vremenu moramo misliti: Bog nam je naklonil tako vreme, naj si je za nas še tako neugodno, naj si bodo vsled tega vsi poljski pridelki uničeni; udati se moramo brez obotavljanja v voljo božjo. Ali mar ni Bog gospodar vremena? Kako žaljivo za Boga je torej, ako ljudje ob viharju, nalivu ali ob suši preklinjajo vreme! Boga vodijo vedno najsvetejši nameni; in vemo iz sv. pisma, kako Bog pošilja dobro in slabo vreme z ozirom na ljudi, če so dobri ali hudobni. Kdor hoče o tem več vedeti, naj prebira Mojzesove knjige in se bo prepričal, kako hudobija ljudi povzroča slaba vremena, sploh slabe letine. Vzemimo n. pr. 28. p. V. Mojzesove knjige. V tem poglavju Mojzes izraelskemu ljudstvu napoveduje, kako ga bo Bog blagoslovil, če bo pokorno božjim zapovedim, in kako ga bo pokoril, če ne bo poslušno njegovim zapovedim. »Ako poslušáš glas Gospoda svojega Boga, da storiš in izpolnuješ vse njegove zapovedi . . . , blagoslovljen boš v mestu in blagoslovljen boš na polju. Odprl bo Gospod svoj najboljši zaklad, nebo, da daje dežja tvoji zemlji ob svojem času, in blagoslovi vsa dela tvojih rok. Ako pa nočeš poslušati glasu Gospoda, svojega Boga . . . , preklet boš v mestu, preklet na polju. Udaril te bo Gospod . . . z mrazom, z vročino in s sušo. Gospod bo dal namestu dežja tvoji deželi prahu (t. j. sušo).

Zanimivo je, kar beremo o tem v II. Kroniški knjigi. Ko je bil Salomonov tempel posvečen, tedaj je Gospod rekel Salomonu: »Če zaprem nebo in dež ne gre . . .

in pošljem kugo med svoje ljudstvo, se pa spreobrne moje ljudstvo ter me prosi in išče mojega obličja in dela pokoro za svoja prehudobna pota: bom tudi jaz uslišal z nebes in bom milostljiv njih grehom ter bom ozdravil njih deželo.« (7, 13 sl.) Ob času slabega vremena se torej ponižno uklonimo pod mogočno roko božjo ter delajmo pokoro za grehe svoje in grehe drugih ter hvalimo za vse Boga, saj nam tudi slabo vreme pošilja le, ker nas ljubi. Ker mu še s tem delamo krivico, ako smo nezadovoljni z vremenom in se pritožujemo nad njim, hočemo udano sprejeti vsako vreme, četudi bi se pri tem morda godila velika škoda zunaj na polju ali kjerkoli. Ni še padla ena kaplja z neba brez volje božje in ni bila še ena kaplja pridržana na nebu brez volje božje; torej hočemo ob vsakem vremenu, ob vsaki letini moliti voljo božjo in se ji brez tožbe podvreči. Naravno je kajpada, da se nas ob veliki vremenski nezgodi poloti neka potrčnost, žalost. Ali s tem kaj žalimo Boga? Ker bomo malo pozneje obširneje o tem govorili, naj za sedaj zadostuje samo to: dokler ostanemo sklenjeni z božjo voljo, taka žalost ni pregrešna.

Isto moramo reči o vseh slučajih, ko Bog obiskuje ljudstvo z velikimi nadlogami, n. pr. z nalezljivo boleznijo, z lakoto, pomanjkanjem, vojsko. Ker smo o tem deloma že govorili v I. poglavju, naj sledi tu v pojasnilo le par zglede iz sv. pisma.

Med najlepše zglede spada, kar se nam pripoveduje v Juditini knjigi. Asirska vojska je oblegla izraelsko mesto Betulijo potem, ko je razušila že več mest in so Judje pred njo silno trpeli. Skrajna nevarnost je bila tudi za Betulijo; tedaj pa je Bog poslal mestu rešitev v osebi junaške Judite. Ta je dajala poguma mestnim stariščinam v govoru, iz katerega naj navedemo nekaj besed. »Nikar se ne jezimo zavoljo tega, kar trpimo, temveč pomislimo in verujmo, da so te kazni manjše kakor naši grehi, in da so nam šibe Gospodove, s katerimi nas tepe kot služabnike, v pobož-

šanje, ne pa v pogubljenje.« (8, 26 sl.) Tako je umevala Judita božje obiskanje, in starišine so priznali, kar je govorila, resnično in da v njenih besedah ni nič napačnega.

V luči vere bi morali tudi mi gledati vse grozne posledice svetovne vojske in spoznati, da so manjši kakor naši grehi. Saj vemo, kako so države pred vojsko podpirale brezverstvo, odpad od Boga; vemo tudi, kako je med našim narodom, zlasti med izobraženimi, ginila vera, z yero vred pa ginilo tudi pošteno, нравno življenje. Kaj naj storimo sedaj? Poiščimo si odgovor v Tobijevi knjigi!

Tobija je bil s svojimi rojaki vred v asirski sužnjosti, v kateri so se Izraelci prav zavedeli, kako so se prej Bogu izneverili. Tolažil jih je Tobija. Kakor prej Judita jim je tudi on rekel, da jih Bog pokori zavoljo njihovih pregreh in jih spodbujal, naj hvalijo Boga s strahom in trepetom in pristavil: »Jaz ga bom hvalil v deželi svoje sužnjosti, ker je svoje veličastvo skazal nad pregrešnim ljudstvom.« (Tob. 13. 7.) Ako bi nas prešinjala globoka vera v božjo previdnost, bi se tudi mi povzpeli tako visoko, da bi Boga celo hvalili za vse, kar nam je dal trpeti vsled vojske; najmanj pa, kar Bog od nas zahteva, je, da vidimo v vseh vojnih nadlogah pokoro, naloženo od Boga samega, ter da voljno delamo to pokoro.

Torej naj pa le še sleparijo, odirajo in verižijo in izžemajo uboge trpine brezsrčneži, ki so žalosten izrodek vojske; tako bi utegnil kdo ugovarjati. Ali ni bilo že dosti krivic? Kako naj Bog vse to pripusti? O da, nerazumljiva so pota božja; prav zato pa ni naša stvar, da bi jih mi preiskovali. Bog, ki nam je sekal rane, nam jih tudi more zaceliti; božji pravici pa nihče ne bo

ušel, četudi sedaj sedi na kupih krivičnih dobičkov in se posmehuje tistemu, katere je osušil do kosti. »Moje je maščevanje in jaz bom povrnil ob svojem času,« tako govori Bog. (V. Mojz. 32, 35.)

Kadar se Bogu zdi prav, takrat kaznuje; njegovi maščevalni sodbi nihče ne more uiti, kakor nam izpričuje sv. pismo v besedah in zgledih. Vzemimo le en zgled! V času, ko so bili Judje razdeljeni v judovsko in izraelsko kraljestvo, je prerok Mihej napovedal izraelskemu kralju Ahabu, da se iz nameravane vojske s Sirci ne bo vrnil v miru. Kralj se je podal v boj; da bi ga sovražniki ne spoznali, je spremenil svojo obleko, tako da ga nihče od sovražnikov ni poznal. Sirski kralj pa je dal ukaz svojim vojskovodjem, naj se z nikomur drugim ne bojujejo, kakor le z Izraelovim kraljem. V isti vojski je bil tudi Josafat, kralj Judov; ker je nosil svojo obleko, so ga sovražniki napadli, misleč, da je Izraelov kralj; on pa je klical Gospoda in pomagal mu je ter jih odvrnil od njega. Prigodilo pa se je, da je eden izmed ljudstva puščico iztretil v negotovo in da je zašel kralja Izraelovega med zatilnik in pleča in je tako kralj umrl še tisti dan, ko je solnce zahajalo. (II. Kron. 18.) Nobena zvižajača mu ni nič pomagala; zadela ga je puščica; dasi oni, ki jo je izstrelil, ni nanj meril in se je tako izpolnila beseda prerokova.

Tako bi imeli razni dobičkarji in odedrugi dovolj vzroka, trepetati radi svojih krivičnih dobičkov in bodo tudi prej ali slej okušali resnico besed sv. pisma: »Razuzdan človek ima velikokrat srečo pri vsej svoji hudobiji; toda njegov dobiček je zgubiček.« (Sir. 20, 9.)

(Dalje.)

Bratovščina za umirajoče

pri Sv. Tomažu nad Ormožem.

Knezoškofijstvo lavantinsko je dovolilo, da se ustanovi bratovščina za umirajoče v farni cerkvi pri Sv. Tomažu nad Ormožem.

To je, kolikor nam znano, edini sedež te bratovščine v lavantinski škofiji. Štacerji so se že dosedaj v to prekoristno bratovščino radi vpisovali in pošiljali svoja

imena ali k sv. Jakobu v Ljubljano ali na Homec, kjer je bratovščina kanonično ustanovljena. Zdaj imate, dragi Lavantinci, bratovščino ustanovljeno v svoji škofiji. Zdaj se pa še bolj pridno vpisujte in agitirajte za vpisovanje! Imena pa odslej lahko pošiljate župnemu uradu pri Sv. Tomažu.

Pa tudi na Kranjskem in drugod na to bratovščino nikar ne pozabite! V Rimu to bratovščino zelo cenijo in priporočajo celemu katoliškemu svetu. Pa priporoča se že sama. Kdor ima kaj gorečnosti za zveli-

čanje duš, mu ni treba šele na dolgo dokazovati, kako je to potrebno in bogoljubno delo. Kaj je večjega in imenitnejšega kakor delati za rešenje duš? Sodelavec Kristusa na križu, ki je za duše umiral, je vsak, kdor dela in moli za njih zveličanje. Zato je le čudno, kako so mnogi kristjani hladni nasproti takemu božjemu delu.

Vi vpisani udje pa nikar ne pozabite na svoje dolžnosti in nikoli ne opešajte v svoji gorečnosti!

Da s Tvojimi svetniki hvalim Te v vekov veke.

O sveta hostija, skrivnost nebeška,
brezmadežne Device dragi dar,
ti spajaš v milosti nedosegljivi
preblažena nebesa in oltar.

O pridi, Jezus, in me stori vredno,
da v raji te z Marijo hvalim vedno!

O sveta hostija, mučencev zmagaj,
iz tebe so zajemali moči,
so črpali junaštvo v težkih borbah,
ob misli nate zmagali so vsi.
Posveti tudi mene, hostija deviška,
napolni me, ljubezen mučeniška!

O sveta hostija, nedolžnih sreča
visoka pesem blaženih devic,
ob tebi so vzljubile sveto čistost,
ki sevala je ljubko z nežnih lic.
O sveta hostija, z lepoto svojo
nasadi belih lilij v dušo mojo!

O sveta hostija, ti spoznavalcev slava,
ti učenikov najjasnejša luč,
modrost nebeško so dobili v tebi,
najskrivnejših skrivnosti božji ključ.
Potrdi v veri, hostija blesteča,
vsa srca, k Bogu hrepeneča.

O sveta hostija, svetnikov krona,
veselje angelov, nebes sladkost,
potopi mojo dušo kar najgloblje
v presladko evharistično skrivnost!
Posveti jo, moj Jezus, in pripravi,
da hvalnica bo tvoja v večni slavil

M. Elizabeta.

Skušanim.

V pouk in tolažbo v skušnjavah zoper čistost.

I. Življenje človekovo je polno raznovrstnih skušnjav. Kaj pa je skušnjava? Skušnjava je k človeški prosti volji prihajajoča potreba, odločiti se za Boga ali proti Bogu.

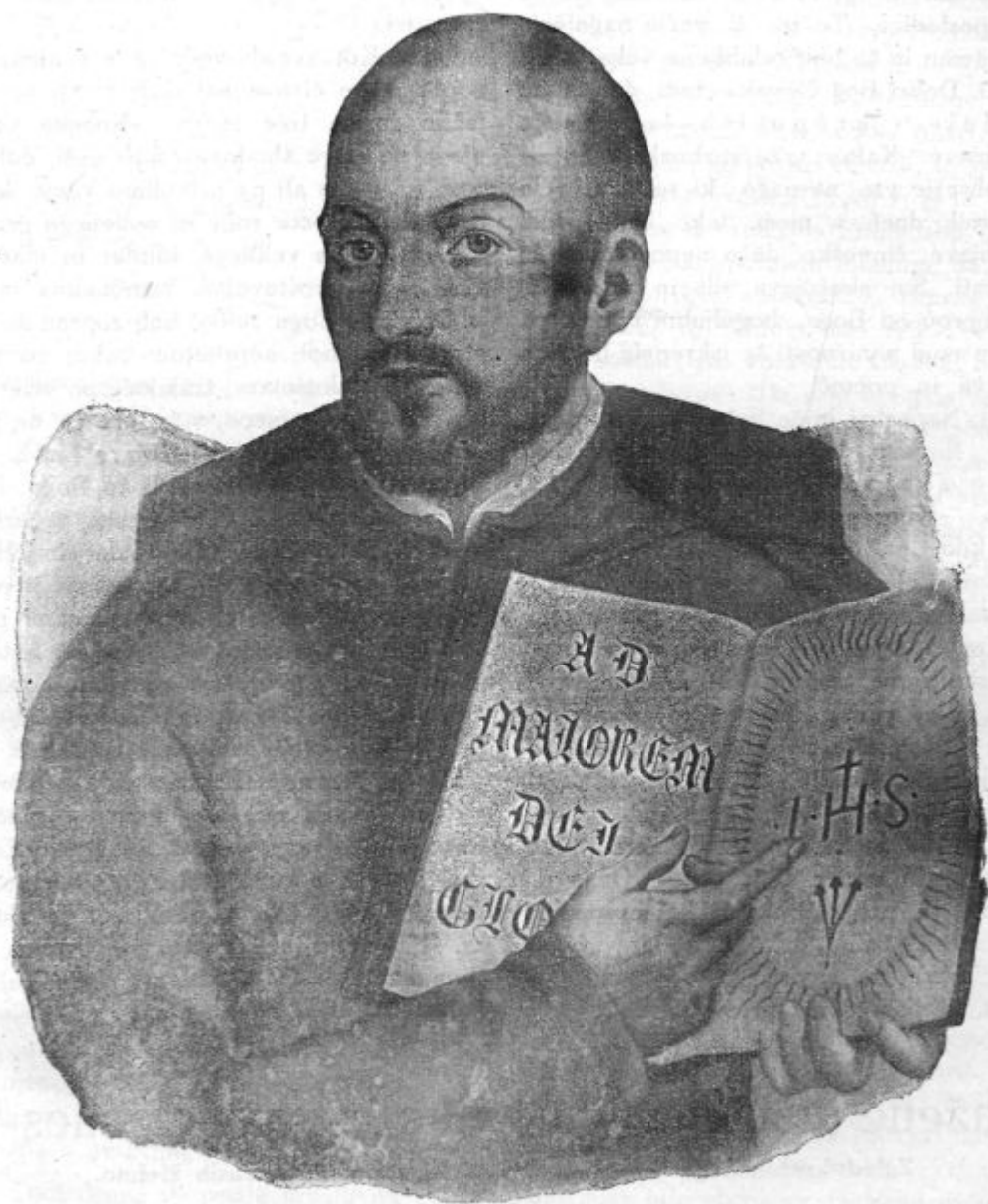
1. Bog pripušča skušnjave, in sicer, da nas preskuša, ali ga ljubimo in mu

služimo iz celega srca. »Gospod Bog vas poskuša, da bo razodeto, ako ga ljubite iz celega srca in duše« (5. Moz. 13). Vsak vojak, tudi strahopetnik ima pogum, dokler je v šotoru; v resnici hrabri vojak se pa poskuša med bojnim gromom. Ne v dnevih sreče in dušnega miru se skazuje

pravo, junaško, Bogu vdano srce, ampak v boju s skušnjavami. »Kakor se srebro poskuša v ognju in zlato v topilni peči, tako preskuša Bog človeška srca s skuš-

nuje za pretekle pregrehe. »S čimer se je kdo pregrešil, s tem naj bo kaznovan!« (Modr. 11, 17.) Kdor je dalj časa živel v pregrešnih navadah, v pohujšljivi družbi,

Sv. Ignacij Lojolski, ustanovnik jezuitskega reda (31. julija)

njavami.« (Pregov. 17. 3.) »Lončarjeve posode preskuša vroča peč, pravične pa skušnjave in nadloge«. (Ekl. 27. 6.)

2. Bog pripušča raznovrstne skušnjave, da človeka tudi dobrohotno kaz-

dražil in nasičeval svojo domišljijo s prostovoljnimi, nespodobnimi mislimi in željami, pogovori, pesmami in spolskim, nenravnim berilom ali napajal svoje oči v nesramežljivosti, naj se ne čudi, če ima

tudi po resnem in temeljitem spreobrnjenju svojega preteklega življenja prestati še vedno hude in dolgotrajne napade zoper čednost sv. čistosti. Pomni naj dobro, da so storjeni grehi sicer zbrisani, ne pa njih posledice. Te so: še večje nagnjenje k hudemu in še bolj oslABLJENA volja.

3. Dobri Bog človeka tudi čisti in utrjuje v krepostih, ko pripušča skušnjave. Kakor vrže razburkano morje na obrežje vso nesnago, ki se je nabrala v mirnih dneh v njem, tako čistijo tudi skušnjave človeško dušo nepopolnosti in slabosti. Saj skušnjava sili in vabi človeka proč od Boga, bogoljubni človek pa išče v svoji ponižnosti še iskreneje božjega varstva in pomoči.

4. Naposled hoče ljubi Bog s skušnjavami človeku tudi pomnožiti njegovo zasluženje in večno plačilo. »Kdor pičlo seje, bo tudi pičlo žel; kdor pa seje v obilnosti, bo tudi v obilnosti žel«. (2. Kor. 9, 6.) Tam »bo prejel vsakdo lastno plačilo po svojem delu«. (1. Kor. 3, 8.) Iz vidika večnosti so tedaj vse skušnjave, tudi najostudnejše in najdržnejše za prave služabnike in prijatelje božje le v veselje, ne pa v žalost. »Le veseli in srčni bodite, če pridete v razne skušnjave!« (1. Jak. 1, 2.)

II. Kdaj se torej skušani človek smrtno pregreši zoper čistost? — Odgovor: Smrtno se pregreši, kdor kaj nespodobnega misli, želi, gleda, dela, govori, posluša, bere; in sicer: 1. popolnoma vedoma, 2. popolnoma prostovoljno in 3. iz

grdega namena, to je: da išče pri tem grdega, nečistega mesenega veselja. Vsi trije imenovani pogoji morajo biti hkrati skupaj. Ako pa manjka enega izmed imenovanih treh pogojev, o smrtnem grehu govora ni.

III. Kot zvezda-vodnica v skušnjavah zoper sveto čistost naj služi zlasti preboječim dušam tole vodilo: »Nobena skušnjava ne more škodovati naši duši, dokler nam ne ugaja ali ne privolimo vanjo, kajti brez naše proste volje ni nobenega greha, ne malega ne velikega, nikdar in nikoli!« Ena sama prostovoljna samoljubna misel je Gospodu Bogu veliko bolj zoprna in nas stori Bogu bolj neprijetne, kakor pa najostudnejše skušnjave, trajajoče po cele ure ali dneve ali mesece, v katere pa ne privolimo. Tudi najgrše skušnjave (misli, želje, predstave), kakršnekoli (o Bogu, Mariji, svetnikih) in kjerkoli (doma, v cerkvi, pred sv. obhajilom itd.) nikdar in nikoli ne morejo zrahljati našega prijateljstva z Bogom, ako takim skušnjavam sami prostovoljno in vedoma ne dovolimo vstopa v naše srce. Kljub najostudnejšim skušnjavam ostanemo otroci, ljubljenci božji, katere Bog v svoji neskončni modrosti poskuša ali kaznuje ali čisti in spopolnjuje ali pa množi nebeško slavo in plačilo. (Beri v »Življenju svetnikov« o sv. Katarini Sienski, o sv. Mariji Egiptovski, o sv. Angeli Folinski, o sv. Pavlu, apostolu, o sv. Hieronimu, sv. Antonu puščavniku, sv. Benediktu, sv. Bernardu, sv. Makariju, sv. Frančišku As. i. dr.) (Dalje.)

Blažene uršulinke-mučenke iz Valenciennes-a.

Zgled krščanskega junaštva za nas, ki v podobnih časih živimo.

(Konec.)

Dolgi so bili dnevi za mučenice, toda tolažile so se: »Kmalu bomo nosile v rokah palme mučeništva.« In res. Zopet je prišel komisar in sicer z vojaki. Imenoval je pet uršulink. Vsaka se je odzvala veselo: »Tukaj sem.« Začuden nad toliko neustrašenostjo zakliče komisar: »Ve ste še vesele?«

— »Zakaj bi ne bile, saj se ne bojimo ničesar.« Nato veli komisar vojakom, da naj dobro stražijo. — Bil je torej tu oni presrečni trenutek, ko so smele stopiti na pot, ki jo je pordečila že kri tolikih mučencev, na zadnjo pot, ki naj jih privede do Jagnjeta. Zadnjič so še objele svoje sestre, po-

kleknile pred prednico, ki jih je blagoslovi-
la. Komisar pa je silil k odhodu. Nevoljno
je poveljeval: »Brez obotavljanja! Naprej!«
Blažena Natalija je vskliknila: »Pojdimo,
prišel je dan slave!« in blažena Lavrencija:
»Prva stopnja proti nebesom!« In dru-
ge: »Na svidenje v svetih nebesih!«

Kmalu so bile obsojene. Rabeljni so
jim zvezali roke na hrbtu in jih peljali na
morišče. Ostale mučenice v zaporu so pa
molile molitve za umirajoče in se priporo-
čale blaženim v molitev.

Toda sodniki bi bili radi dobili vsaj
kako navidezno krivdo. Zato so vsako iz-
praševali, če je zapustila Francijo in se
brez dovoljenja zopet vrnila in tu pouče-
vala, kar je bilo prepovedano. Na vpraša-
nje, zakaj so se vrnile na Francosko, je
odgovorila blažena Lavrencija: »Prišle
smo edino le z namenom, da bi poučevale
mladino o naukih katoliške, apostolske in
rimske Cerkve.« Po vrsti so stopale — vse
vesele — pod guilotino. Zadnji sta bili bla-
žena Alojzija in Avgušтина. Ti dve sta kar
skupaj korakali navzgor, tako da je krvnik
zadnjo sunil nazaj. Ko pride ta pod guiloti-
no, je ravno zdrčala glava njene sestre
k nogam, takoj nato je padla tudi njena
glava pod nožem.

Med tem ko so te junakinje žrtvovalе
svoje življenje pod rabeljnovо roko, je le-
žala neka smrtno nevarno bolna uršulinka
v bolnici. Ko ta izve, kaj se godi, poklek-
ne k postelji, sklene roki in moli glasno:
»Gospod, ne dopusti, da pridejo moje se-
stre pred mano v nebesa!« In Bog je usli-
šal njeno molitev; njena duša se je ločila
od telesa in je poletela k Bogu, kjer se je
združila s peterimi blaženimi mučenicami.

Tudi druge so prišle kmalu na vrsto.
Zopet je prišlo precejšnje število tistih
strašnih mož: komisar, sodniki, tajnik, vo-
jaki, in zopet so klicali svoje žrtve po
imenu. Vsaka je morala povedati svoje
ime, rojstni kraj, starost, službo. Četrto so
poklicali M. Klotildo. Ta se je odzvala z
močnim, energičnim glasom: »Prednica
uršulinskega samostana sem, Redovnice so

imele dolžnost, da me ubogajo in jaz sem
zahtevala, da se vrnejo iz Monsa v Valen-
ciennes. Moje sestre so se združile v samo-
stansko družino na republikanski zemlji iz
pokorščine, ki so mi jo dolžne. Ker sem
torej le jaz kriva, da se je prelomila po-
stava, morate obsoditi mene in le mene, v
to privolim, toda druge so nedolžne in jih
morate oprostiti!« Prvi sodnik pravi: »Te-
ga, kar slišim, ne govori ženska, to je mož,
mož izredne energije.« In ko jo je ta vpra-
šal, zakaj se je vrnila na Francosko, je od-
govorila: »Da poučujem mladino, da učim
nauk katoliške, apostolske, rimske Cer-
kve, kakor to zahteva naš red.« Potem
stavi sodnik isto vprašanje blaženi Skola-
stiki. Ta odvrne: »Da sem ubogala našega
škofa in našo prednico, da sem pripomogla
k novi ustanovitvi uršulinskega samosta-
na.« In blažena Kordula: »Storila sem to,
kar je storila moja prednica; če umrje ona,
moram umreti tudi jaz.« Potem vpraša
sodnik še prednico: »Nimaš ničesar več
povedati?« Ta: »Ničesar, državljan. Vem,
da moram umreti, ker sem zvesto izpol-
njevala svojo dolžnost. Ne umrjem pa za
republiko. Umrjem za vero, ki jo uči kato-
liška, apostolska in rimska Cerkev, v ka-
teri sem poučevala, ker je bil zato usta-
novljen naš red.« — Zapišnikar je vse od-
govore zapisal in slednjič so se morale vse
redovnice podpisati.

Potem je tajnik bral obsodbo, med
drugimi te-le besede: »Vsi smo enoglasno
pred svojo dušo in vestjo razsodili, da za-
služijo smrtno kazen. Torej zapovemo, da
zapadejo imenovane v 24 urah smrti. Njih
premoženje prevzame republika. Tudi za-
povemo, da se ta obsodba 150krat natiska
in se pilepi, kamor bo treba.« Tri uršul-
linke niso bile obsojene. O, kako so se jo-
kale! Junakinja prednica jih je tolažila:
»Ura žrtve se bliža. Ve, moje drage hčere,
morate ostati tukaj doli; spomnite se, da
vsaka prava uršulinka združuje v sebi de-
viško čistost, mučeniško hrabrost in apo-
stolsko gorečnost.« Potem reče svojim so-
mučenicam: »Ozrimo se kvišku proti ne-
beškemu domu! Palme so pripravljene, an-

geli nam nudijo vence, pojdimo za svojimi srečnimi sosestrami!»

Medtem je že vstopil in zarohnel rabelj: »Državljanke, pod guilotino!« Prednica pa mirno odvrne: »Državljan, hvaležne smo vam; ta dan bo najlepši našega življenja. Prosile bomo Boga, da vam odpre oči.« In blažena Skolastika pristavi: »Odpuščamo sodnikom, ki so nas obsodili, odpuščamo svojim sovražnikom in rabeljnu, ki bo izvršil obsodbo.« Rabelj jim je zvezal roke na hrbtu. Uršulinke so se radostno zahvaljevale. Potem so odšle. S. Kordula ni bila navzoča, ko so druge odpejlali. Ko se vrne v sobo in vidi, da so odšle sestre brez nje, vzdigne roki proti nebu in vzdihuje: »Odšle! Vse so odšle — brez mene! In jaz? Ali so me pozabili? Moj Bog, ali sem nevredna mučeništva?« — Ko vsa zatopljena v žalost ne ve, kaj bi naredila, vstopi komisar in zakliče: »Kordula! Žare se ni odzvala klicu.« Ta pa vsa srečna: »Hvala ti, moj dobri Zveličar, vekomaj bom prepevala tvoje usmiljenje!«

Ko se je zvedelo, da bodo nune obglavljene, je pridrvela množica radovednežev tudi iz sosednjih vasi in napolnila trg. A čudo! Ko zagleda ta razdivjana druhal korakati redovnice v smrt z veselim obrazom, prepevaje svete himne, kakor angeli v človeški podobi, jo spreletava neko boljše čuvstvo, katerega prej ni poznala. Sliši se le petje mučenic, dokler ni sta ostali le še dve. Sicer pa je vladala smrtna tihota.

Videli smo, da se Nizozemci niso za-stonj bali Francozov; toda resnici na ljubo

moramo tudi priznati, da je bilo ob tem času na tisoče značajnih Francozov, ki so za svoje versko prepričanje položili glavo pod guilotino; njihova kri je močila francosko zemljo in je marsikateri dan tekla v potokih; sekira sovražnikov sv. Cerkve in vsega reda se je skrhalo, a pravica je zmagala in po sto letih obsoja vsak razsoden človek preganjalce, občuduje pa njih plemenite žrtve.

Naših 11 uršulink je bilo proglašanih za blažene 13. junija preteklega leta. Samoposebi umevno, da so vsi uršulinski samostani širom sveta praznovali to slavnost kolikor mogoče sijajno, saj so blažene udje velike uršulinske družine, ki je razširjena po vsej zemlji. Iz Rima so pisali uršulinkam, »da bi bili na ta slavnostni dan videli najrajši vse uršulinke v Baziliki sv. Petra ob nogah naših muč...«. Toda skoraj le rimske uršulinke so imele to srečo. Bil je njim in njihovim gojenkam pripravljen poseben prostor na odru blizu oltarja, kjer se je vršila slovesnost. Po slavnosti se je zbralo nekaj odličnih uršulink in usmiljenih sester okoli sv. Očeta in preč. generalna prednica je poklonila sv. Očetu v znak hvaležnosti, da je njih sestre iz Valenciennesa proglasil za blažene, umetno izdelan krasen kelih, ki najspominja na mučenice, ki so z božjim Jagnjetom prelile svojo kri. Na stalcu keliha je zapisano: »Njegovi Svetosti, Benediktu XV. Hvaležne uršulinke, 13. junija 1920.«

Kot spominski dan blaženih uršulink-mučenic M. Klotilde Angele in njenih 10 sester je v koledarju Cerkve določen 23. oktober.

Moda — kaj noriš?!

Ljudje božji — pameti!

Vrtoglavost, duh pijanih muh, o katerem smo zadnjič govorili, se razodeva na vse mogoče neumne načine. V plesu, v pijančevanju, v nečistovanju, v drugih nerednostih in nerodnostih; kajpada tudi — v modi.

Moda nori po mestnih ulicah, tako da bi človek skoro mislil, da je zašel v norišnico; no pa tudi že po kmetskih hišah in — cerkvah. Ko človek pride iz mesta na deželo, si misli, no, tu bom našel doma zdravo pamet, oči se

mi bodo spočile in oddahnile od mestne perverzности (prismojenosti), ne bo mi treba gledati tega neumnega spakovanja in nespodobne nagote. Pa se motiš! Modni norosti ne uideš nikamor, pritepla se je že v gorsko vas in prirnila se v svoji predrznosti v cerkev in do — obhajilne mize. Da, tam, prav tam me največkrat zbode v oči ta nedostojnost in mi sili pero v roko, da jo zopet enkrat ošibam to nepoboljšljivo prismodo — modo. Povsod je tista vsiljiva nagota grda, — pa še manj kakor k ženskemu klobuku se poda k ruti, ko se doli pod zavezo rute zabliska še en poseben kos gole kože, ki jo tako vrtoglavo bitje razkazuje in ponuja celemu svetu kakor neko posebno imenitnost. Da ne pomisli tako prismode, kako je grda, da mora dostojen človek oči od nje obrniti! In da si predrzne taka k božji mizi blizu priti!

Če pa nedostojna moda ni nikjer na mestu, je pa najmanj v cerkvi in pri sv. obhajilu. Če kje, smemo zahtevati od obhajancev, da pridejo v popolnoma dostojni obleki. Kdor toliko dostojnosti do Navsvetejšega ne pozna, sv. obhajila vreden ni in naj bi se mu odreklo. Ker je pa neprijetno vsako tako žensko z Najsvetejšim v roki kregati ali jo od obhajilne mize proč poditi, zato naj bi se povsod, kjer je to potrebno, oznanilo po prižnicah: Katera pride taka k božji mizi, ne bo obhajana. Ako se potem katera še noče ukloniti, naj sama sebi pripiše, ako je pri obhajanju mašnik preskočil.

Škofje se pogostokrat oglašajo v pastirskih listih in grajajo nedostojno modo. Dunajski škof Pflüger je lani pri birmi v svetoštetfanski cerkvi vpricho vsega ljudstva oštel nedostojno oblečene botre. Nekaj podobnega smo slišali letos, da se zgodilo pri birmi v goriški stolni cerkvi. Znano nam je dobro, kako goriški gospod knezonadškof mrzi nedostojno nošo. V Parizu je zoper modo javno nastopil kardinal Dubois in po Francoskem še več drugih škofov. Pa saj imamo o tem izjavo najvišje cerkvene oblasti same. V okrožnici o sedemstoletnici tretjega reda pravijo sv. oče: »Ne moremo do-

volj obžalovati slepote toliko žensk vsake starosti in stanu, ki omamljene po želji, da bi drugim dopadale, ne sprevidijo, da so vsem dobrim ljudem zoprne in da žalijo tudi Boga. Ni jim dovolj nastopati v taki obleki v javnosti, ne sramujejo se stopiti take celo v hišo božjo, se udeležiti presvete daritve in pristopiti k obhajilni mizi; tudi tu sem jih ni sram nositi počutnost dražeče grde zanjke.« In tudi sloveči vzgojeslovec Foerster, ki je lajik in celo nekatoličan, se zgraža nad to nagoto, ki jo imajo nekateri tako za nedolžno, in pravi: Strmeti pa moramo pri tem nad brezbriznostjo mnogih zakonskih mož in bratov, ki trpe, da se njih žene in sestre ponujajo vsakemu poželjivemu štoru v vablivo in mamljivo pašo za oči. Kaka topost! — Če torej nastopamo zoper nespametno modo, smo »v dobri družbi.«

Treba je vendar vedeti, da je taka noša nalašč zato tako prikrojena in nato preračunjena, da vzbuja meseno poželjenje in mesene občutke. To je moderno oboževanje človeškega mesa. Framasonska iznajdba! Isto velja tudi o kratkih oblekah pri deklicah. Po mestih je že tako, da človek ne ve, kam bi pogledal, da bi ne videl teh merkovc, skoro napol golih. Pa tudi ta nesnağa se zanaša že na kmete. Vse hoče biti nobel, svojo nobleso pa kazati zlasti na svojih otrocih, katerim namesto dobre vzgoje dajo samo lepe cunje. Občudovanja vredne so matere — v svoji necrosti!

Ve mojškre pa, če kaj Bogoljuba berete, zapomnite si! — če ne, jim pa drugi povejte! — boste pa za te neumnosti in vical pokoro delale. Pa prav zares! Če bodo ljudje odgovor dajali od vsake nepotrebne besede, jo bodo prav gotovo od vsake nespodobne noše. Tam boste šivale in flikale, da Vas bodo prsti pekli! Seveda bodo pekli tudi matere — in še bolj!

Ker že govorimo o modi, še nekaj! Bogoljub se ima boriti zoper nedostojnost, ni pa poklican skrbeti za dober okus. A vendar mimogrede še tole: Ko bi moda kaj lepega novega vpeljala, bi človek nič ne rekel. Toda večinoma, kar se novega vpelje, je ne le nedostojno, ampak tudi neokusno, grdo. Ženska tesna obleka, pri kateri vsi udje na dan stopijo, kako je to nekaj grdega! Kakor bi oblekel medveda, ki hodi po dveh nogah! Kup mesa, zaviti v cunjel! Koliko dostojnejša in okusnejša je bila noša kmetskih žena in deklet, ko so nosile predpasnike in se lepo z njim pokrile. Če ženske take nespametne reči ljubite in si v njih prav dopadete, se ne smete čuditi, če svet trdi, da ste — kratke pameti. Da, po teh ženskih modnih neumnostih, posebno še po mestih seveda, moramo res sklepati, da mora nekaj manjkati v glavi; vsaj enega koleščka,

te ne več. — Seveda kar je neokusnega, je grdo tudi pri možkih. »Moderno« je, da imajo n. pr. možki srajce brez (nazaj zavihanega) ovratnika. To je nekako ravno tako lepo, kakor če bi človeku ušesa porezal. Tako nam šivilje kvartijo dober okus, in se še ne zavedajo, kako grdo nošo vpeljavajo.

Proč torej z izrodki neumne in nedostojne mode. Zamašite si tiste grde luknje! Kupite si flik in cvirna, da zakrpate tiste golote, skozi katere gleda mesenost na dan! Če ne, jih boste krpale v vicah. Boste že videle, če bo res ali ne. Če jih ne bo treba krpati celo v peklul! Če pa nimate denarja za flike, se vas bomo pa mi usmili. Napravili bomo »ofer« za take sirote, potem bomo pa zastoj delili blago in sukanec, da se boste mogle — revice — dostojno pokriti.

Posebno pa naj se po Marijinih družbah taka nedostojnost ne trpi! No, pri seji pred-

stojništev ljubljanskih kongregacij se je že govorilo, da kongregacije sprejmejo tudi to v svoj program: boj zoper nedostojno modo! Več se o tem še ni govorilo, a pride še na vrsto.

V čem naj se pa še ločimo od posvetnjakov, liberalcev in brezvercev, če v vseh rečeh dirjamo za njimi? Mešane vloge igramo — tudi za ljubijene — pozno v noč — na katoliški podlagi pijemo in plešemo — razgaljeno se nosimo... v vsem, v vsem posvetnjake posnemamo, ker hočemo biti pač napredni... In s takim katoličanstvom mislimo svet rešiti? Mi ne bomo na ta način sveta spreobrnil ampak svet bo nas izpreobrnil, to je pokvaril in popačil, — kolikor nas že ni.

Svet je bil seveda zmirom neumen, ker se hoče pač izživeti in iznoretiti tukaj na zemlji. A vi ljudje božji, če ste res božji, ohranite tudi sredi tega zmešanega sveta malo zdrave pameti, okusa in dostojnosti!

Ne pozabimo Bosne!

Več let ni bilo več »bosenskega kotička« v Bogoljubu. Vojna doba je zahtevala, da se o tem delu ni več pisalo. Mnogi so mislili, da je ta panoga našega misijonskega delovanja prenehala, a motili so se. Tiho, bolj v malem obsegu, se je do danes delalo za naše brate v Bosni, zlasti za novomašnike. Tisočera hvala vsem zvestim dobrotnikom!

Vsem prijateljem bosenskega misijona imamo povedati marsikaj zanimivega. Zlasti to-le: 9. junija lanskega leta je bilo deset let, kar je prišel prvi dar s Save ob južni železnici za bos. misijone. Bila je torej lani desetletnica našega dela za Bosance. Letos 11. julija bo pa desetletnica našega prvega bosenskega novomašnika č. gosp. Sljepana Prgometa. Tekom teh deset let so bosenski prijatelji razveselili na stotine sirot s svojimi božičnimi darovi ter leto za letom oskrbeli bosenske novomašnike s perilom in z drugimi potrebščinami. Marijine hčere iz Kranjske, Štajerske, Koroške in Primorske so tekmovala med sabo; tudi iz Amerike je priromal marsikateri dolar v bosensko blagajno. Zraven Marijinih otrok so bili našemu delu posebno naklonjeni preč. gospodje duhovniki zlasti,

odkar je častitljivi gospod biseromašnik Baltazar Bartol poslal večjo vsotico v svrhu večje propagande za bosenske misijone. Čč. gg. voditelji Marijinih družb so mnogo pripomogli, da je bilo mogoče res uspešno delo. Odlikovale so se dunajske in tržaške Slovenke in vrle gojenke uršulinskega samostana v Škofji Loki. »Mali Peterček« je nabral lepo vsotico za Marijin dom v Sarajevem in potom nabiralnih pol smo zvozili precej voz »opeke« za bosensko mladino očetu Puntigamu.

Čitatelji »Bogoljuba« so pošiljali na uredništvo svoje darove in vse je prišlo na pravo mesto.

Oče Puntigam je sicer moral zapustiti svoje Bosance, ker je bil rodom avstrijski Nmec, a njegovo delo za pobožno vzgojo bosenske mladine je ostalo. Sam je večkrat naglašal, da ima to najvišjo željo, naj bi vsa katoliška mladina v Bosni bila zbrana pod zastavo Marijino in v posvetitvi božjega Srca. Pater Puntigam živi sedaj na Dunaju. Zadnje prošnje je poslal pred tremi leti, da bi mu kdo poslal talar za nekega revnega bosenskega duhovnika. Te prošnje nismo mogli izpolniti.

Mnogi dobrotniki bosenskega misijona

so tačas umrli. V večnosti so našli plačilo za svoje blago delo. Ena dobrotnica je zapustila na smrtni postelji 2 omari, druga pa 5 svojih rjuh za bosenske novomašnike. Razdelili smo tako, da so bili deležni tega daru štirje novomašniki.

Ali še kaj delamo za naše brate v Bosni? Ali so potrebni? Da, še delamo, ker so potrebni, zelo potrebni zlasti novomašniki. Lansko leto smo z velikim trudom nabavili trem gospodom nekaj najpotrebnejšega perila; letos nas zopet prosijo, naj se novomašnikov spominjamo. Na orlovskem taboru v Mariboru so bili tudi sarajevski škof Šarič. Prosili so urednika Bogoljuba, ali bi se moglo še kaj storiti za bosenske novomašnike. Obljubili smo.

Prosimo torej tiste, ki jim je mogoče, naj se spomnijo s svojimi prispevki le-

tošnih novomašnikov. Najbolje bi seveda ustregel tisti, ki bi poslal kaj blaga, recimo za srajce, za spodnje hlače, žepne robce, brisače, rjuhe ali kaj sličnega. Vsak meter bi bil dobrodošel. Najtežje bi se nabavile odeje, ki so potrebne za zimo. Ko bi se dobili štirje trgovci, ki bi vsak po en komad daroval, kolika dobrota bi bila to za prihodnjo zimo! Tudi volna za nogavice bi bila nadvse dobrodošla. Sukanec, zlasti bel, gumble, vse kar se rabi za perilo, rabimo.

Ali hočeš imeti zaklad v večnosti, tolažbo v smrtni uri? Novomašniki molijo ne le pri novi maši, ampak vse življenje za svoje dobrotnike.

Darove sprejema Bosenski odbor v Dobrodelni pisarni v Ljubljani, Poljanski nasip 6. M.

Blagor usmiljenim!

Na delovanje prepotrebnih dobrodelnih odborov mislim, kateri naj bi bili ustanovljeni po naročilu škofijstva v vsaki župniji.

Iz različnih stanov, družb in vasi se zbera najdelavnejši v odbor, kateri precej določi teden, v katerem bodo šli požrtvovalni odborniki od hiše do hiše pobirat darove za pomoči potrebne. Malenkost v živilih ali kaj malega v denarju večinoma vsaka hiša lahko utrpí — tako zbrani darovi narastejo v precejšnjo vrednost, lahko še bednim izdatno pomaga. Morda kdo godrnja — za požrtvovalno delo čuješ pikro besedo — kar mirno spravi tudi tak dar, zasluženje bo tem večje.

Po končanem zbiranju odborniki pri seji opozore na domače reveže, katerim se

pomaga, preostanek naj se pošlje društvu Dobrodelnost v Ljubljani, katero ima vedno nešteto pomoči potrebnih. — Res da dobri ljudje brez odborov revnim radi pomagajo, gotovo pa je tudi, da se z organiziranim delom veliko več lahko stori dobrega. Dobrodelni odbori imajo tudi lepo nalogo vzgojiti mladino v sočutju in ljubezni do bližnjega. Koliko se potrosi za nepotrebno pijačo, za vsakovrstno zabavo, za večkrat naravnost grešno razveseljevanje. Koliko resničnega veselja in srečne zadovoljnosti pa človek uživa sam, ako je mogel napraviti veselje bližnjemu!

Božji Zveličar sam nam je dal zgled dela ljubezni do ubogih in trpečih, On nam je za usmiljenje obljubil tudi plačilo.

Dol pri Ljubljani. Kaplan A. Urh.

Z zrakoplovom v samostan.

Vaclav Vrtovec D. J.

Jaz tako ljubim spomine... Dragi so mi cveti beli in krvavordeči — in kako bi mi ne bili? Sleherni dan človekov je kot roža; s

svojim trnjem in vonjem, radostjo in žalostjo, je vzkliła iz našega srca... In ko se nagne dan, ne vržem rože proč, angelu svojemu jo

dam, on zna delati iz njih šopke neovenele...

Moji spomini so mi kot dragi cveti: če mi uvene cvet, jaz ga ne vržem proč, denem ga predse na mizo in ko mi duša zaželi spominov, segnem po njem...

Kako da moram vedno misliti nate, solnčna Gorica? — — — Ni te več, odtujili so te nam in brezno ustvarili med nami in med teboj...

Bilo je v poletju leta 1914., ko je v zraku zašumelo: vojna, vojna! Srca so onemela od groze, obrazi okameneli. Tudi meni se je ovilo krog srca kot žgoč obroč vprašanje: kaj s teboj? Bile so ravno počitnice, pred menoj osmi razred gimnazije in matura. In potem? — O da, zamislil sem si že bil, vse je bilo jasno. Pa se je dvignila tiste dni na nebu z ognjenimi črkami zapisana beseda: vojna! kot žareč, plameneč prst, ki zapoveduje, ki ima vso moč in vso oblast, ki črta in prekrizuje, in ki ne pozna usmiljenja... In tedaj sem stopil pred očeta in mu rekel: Oče, k jezuitom grem! Odvrne mi: Ne pojdeš, rajši v vojsko! Poklicali so me, potrdili, in bil sem vojak...

Prišel je prvi Božič in bil sem že poddesetnik, prišla je prva Velika noč in bil sem kadet in sem moral na fronto — v jarke... Stražili smo Gorico. O solnčna Goriška, s krvjo prepojena, zakaj moram vedno misliti nate in sem žalosten pri tem — — — Videl sem Oslavje, Plave, Sv. Martin, Sv. Mihael, Krn in mnogo drugih krajev in ognjenih noči in smrt-nih dni... Slišal sem divji krik vojske, lomljenje kamena in granat ob njem. Videl sem dviganje raket in umiranje ljudi... da, videl sem trpljenje in umiranje — — — Videl sem barake in bolnice in dolge vrste postelj ranjenih in bolnih, in ležal sem sam med njimi...

Minil je drugi Božič in prišel tretji: našel me je zdravega pri letalcih. Tedaj sem bil vzljubil svojo orjaško ptico. Križarili smo po zraku od morja pa tja do snežnih Karavank. Preletel sem večkrat domačo vas, kjer je mati jokala in trepetala radi mene, ko je gledala stotine oblačkov, ki so obdajali in spremljali letalo, ko je poslušala sikanje in grmenje šrapnelov... Ali jaz sem ljubil svojo ptico in njeno brzino, ljubil sem neizmerne višine nebes, ljubil vrhove oblakov... Dokler se ni približal oni dan — 23. maj — ko smo tresknili ob zemljo. Ranjen sem bil v zračnem boju s sovražnim bojnim letalom. Naše letalo je ležalo strto tik za našo fronto, sovražno popolnoma strto tam na drugi strani...

Prišli so meseci bolniških dni tam v beli Ljubljani Čul sem biti dolge nočne ure, mučil se s slikami od vročice razgrete domišljije,

čul govor o odrezanju (amputiranju) svoje noge, gledal sem rezanje mesa in sekanje razstreljenih kosti...

In potem je prispela nova pomlad in bil sem zopet zdrav — služba je tekla dalje — dokler ni prišel konec konca in je rekel Gospod Bog: dovolj!

Nahaja! sem se tisti čas, ob koncu vojne, blizu Dunaja. Še tisti večer sem odpotoval. A nisem »sedel« na brzovlak, ampak stal sem na stopnjicah s kovčegom v roki, vozovi in strehe so bile že polne... Drugi dan sem bil v Ljubljani in služil svoji svobodni domovini... Ali ko niso več potrebovali moje vojaške službe, rekel sem si: Prišel je čas — samo slovo moram še vzeti... Klical me je redovniški poklic, hvala Božu, — še je bil živ — — —

Da, kako je bilo z njim? Ah nosil sem ga s seboj, nosil v svojih prsih kot malo oljnico, in gledal sem in se trudil, da mi je ne ugasne veter... In bilo je vetra, ne samo vetra, tudi viharja... Bil mi je zvezda moj poklic — ali kolikokrat se mi je zazdelo, da je tako daleč, daleč moja zvezda, da nisem več znal, da li še gori, ali da je že ugasla... In bilo je časih temno vse, temno — ali prišel je 23. maj, ko sem bil ranjen! Kot udari blisk čez nébesno stran, in je noč jasnejša od dneva — tako se je zgodilo z menoj... Začutil sem, da je nežna roka na novo prižgala lučico v meni in zvezdico na nebu — — — Bila si pač ti, Kraljica nebes in kraljica mojega srca — hvala ti, hvala!

Začel sem hoditi k sv. obhajlju pogosto, da, vsak dan. Tam mi je Marija dajala svojega Jezusa, svojega malega Jezusa, in mi govorila milih besed: »Reši svojo dušo,« mi je rekla prvo. In jaz sem jim odgovoril: »Hočem, hočem, Mati!« — In govorila je dalje: »Ti imaš višje ideale, kakršnih nima svet... pojdi torej, in stopi v red!« »Hočem, hočem«, odgovoril sem takoj Mariji. — »In videl si toliko nesrečnih, oj tako nesrečnih, ki tavajo okrog in ne vedo ne za pot, ne za resnico in ne za življenje... Ne bi jim hotel ti pokazati Solnca resnice, nahraniti jih s kruhom, ki sem jim ga pripravila za večno življenje?«... »Hočem, hočem, Marija!« — »In ker se Družba mojega Sina tako neustrašeno bori za rešenje in posvečenje duš, pridruži se ji še ti!« »Hočem, hočem, Marija!«

Pozneje, v tistih dneh, v tišjih nočeh je rastlo hrepenenje, dokler ni postalo veliko, neutešljivo. —

Iz Ljubljane torej sem odpotoval proti Goriški. Da, to so spomini: ceste blatne, razorane, razkopane; poleg njih strta vozila vseh vrst; ceste same polne upognjenih teles trpinov...

Kristusova glava na križu v Límpias-u na Španskem,

na kateri se opazujejo nenavadni čudežni pojavi. Ti pojavi, o katerih je Bogoljub že lansko leto poročal, se še vedno nadaljujejo. O teh dogodkih je izšla v nemščini cela knjižica. To knjižico bi bilo vredno na slovenski jezik preložiti. A previdnost nam svetuje, da počakamo toliko časa, da cerkvena oblast te pojave preišče in o njih izreče svojo sodbo. — Slike te vrste se dobijo v Ničmanovi prodajalni v Ljubljani.

Bili in rili smo se skoz dež in blato in meglo: v dveh dneh sem bil doma.

Pozdravili so me: Vendar, vendar enkrat! — Bilo je na večer 7. novembra. Drugi dan mi reče mati. Kakšne misli imaš? ... Ne bom dolgo, ji odgovorim. In molčala sva oba. V ponedeljek 10. novembra grem predpoldne v bližnji trg, in gledam, gledam: dolge vrste Lahov so se pomikale v našo domovino, v solnčno Goriško; vedno nove in nove kolone so prihajale in zasedale vse železnice, vse ceste in pota.

Žalost mi je legla v dušo ... Glej, domovina, glej svobodo, ki ti jo prinašajo ... Topovi in bajoneti ... Da bi tudi jaz spet zgrabil orožje zate, domovina?! Ali kaj je ena pest proti milijonu ... Grem raje, da ne gledam, kako padaš v suženjstvo, solnčna Goriška ... Grem, ali ne, da obupam, ampak da s stotero silo delam za tebe. Moliti hočem, da ostaneš veran svojemu Bogu in izročilom svojim ... O Bog moj, samo s teboj mi je odprta pot! Ti vsemo-gočni, Ti nepremagljivi, Ti usmiljeni! Ti, ki braniš male, ki se zatekajo k tebi — sprejmi me! Pomnoži mi sile, da v meni in po meni ojača duh domovine moje ... Zbogom, domovina! Jaz hočem z Bogom delati za tebe. —

In tedaj sem spoznal trenutek, ki me je klical in zahteval, da grem — v samostan, v samostan k Bogu svojemu. Ali takoj, ali pa bogve kdaj ...

A kako oditi? vlakov ni, pot je dolga ...

Ko tako zamišljen v te misli grem skozi trg, me sreča nekdanji avstrijski podčastnik neke letalske kompanije. Videč mojo uniformo in trobojnico na kapi, me nagovori: Gospod nadporočnik, tukaj na letališču je izvrstno, nepokvarjeno letalo: rešimo ga pred laško zaplembo! — Tedaj mi je zavriskalo srce, miloba se mi je ovila krog srca, — kajti videl sem, kako Bog skrbi zame, kako me kliče in mi daje možnost, da grem v samostan, v samostan. Takoj odgovorim podčastniku: Dobro, ob treh popoldne se dvignemo! Ob eni pridem domov in rečem očetu: Oče, grem k jezuitom! On je molčal. Mati pa izreče misel obeh: pa pojdi v miru božjem! Sam sem si pripravil kovček, poslovil se in odšel ...

Ali ko pridem v trg na letališče, da se dvigneva s pilotom, kakor sva se dogovorila, glej, kolone laškega topništva so se pomikale mimo letališča. — Najbrž ne bi bili zadovoljni Lahji z našim poletom ... Prihajali so na letališče in so nas povpraševali, čemu letalo? —

Kot nemirna, temna senca je legla skrb na dušo. Zdaj je nemogoče odleteti: lahko bi bilo Lahom nas zaprečiti, ali nameriti kak top na nas ali strojnice... Oditi sem moral domov. Ali za drugi dan v jutro smo sklenili, da se dvignemo z letalom —

V jutro 12. novembra, bila je še noč, odpravili so se oče in mati, bratje in sestre na letališče. V hangarju je čakalo pripravljeno letalo; svoj kovčeg sem že bil spravil vanj.

Dej, dej, da poletimo, ptica moja! Ne vidiš, da čakam nestrpno, da odplovm na tvojih krilih v samostan, v samostan k svojemu Bogu. Dej, to bo moj zadnji polet s teboj...

Veter je začel veti, vzhodna stran vsa oblačna. — Potem, potem, ko odplovm, dvigni se burja vipavska, ali zdaj še ne, še ne, ne vidiš, da moram v samostan? ... Ah, vi oblaki, ve megle, zakaj se sipljete na nas? Meni tako treba solnca in jasnega neba! Angelj varih moj zlati, moli zame...

Zavlečemo letalo ven na prosto, zaupajoč v dobro srečo. Veter ni bil še prehud, in to smo znali, da tudi če je čez vso Kranjsko megla, da je vseeno navadno krog Blejskega jezera vedro. Tam bi torej lahko pristali, ako blizu Ljubljane ne bi bilo mogoče radi megle.

Pilot skoči v sprednji sedež, drugi zavrti propeler: treba je poskusiti motor, kakor pred vsakim poletom. Zatrepetala so krila, zadrhtelo je telo orjaške ptice, bilo na uho petje njeno. Eno, dve... pet minut, dobro, dobro! — Popnem se v sedež, zadnji pozdrav očetu, materi, sestram in bratom. Najmlajši, Stanko, šest let mu je, kliče: zbogom, zbogom, ali šum motorja nadglasi vse pozdrave, vidim le še spremljanje usten in rok, in rosne oči, in letalo se že pomika, že drvimo čez ravan, že so se izgubila tla pod nami, že plovemo nad trgom, kjer spe Lahi, — in tam v nižini vidim le še peščico oseb, potem le še nekoliko črnih pik, nepremičnih. — Zbogom, zbogom — — —

Vzeli smo nasprotno smer od Ljubljane, namreč proti Gorici, da bi tako prevarili Lahe, ki naj bi mislili, da plovemo v njihovo ozemlje in da nam ne bi poslali svinčenih pozdravov na pot... In še na drugi način smo poskrbeli za varnost! Naše letalo je imela namreč na spodnjih krilih črn križ na belem polju, znak avstrijskih letal. Te križe smo malo pred poletom prebarvali z zeleno barvo, edina, ki nam je bila pri rokah, in vzeli tako Lahom en razlog, da bi streljali na nas.

Dvigamo se kolikor najbolj mogoče, približno v kotu 15 stopinj. Gledam naokrog, da-li ni sivih oblačkov in onih črnih, dinamičnih granat — kakor smo jih bili navajeni na fronti. Ali ničesar ni, vse mirno... Nad domačo

vasico zaokrožimo, zadnji pozdrav njej in tihi cerkvi, zadnji »Zbogom« — — — V dalji se belijo porušeni zidovi Gorice, krog njih se ovija modra Soča, kos morja se vidi še na jugu, in naše letalo ima že smer: čez vipavsko dolino, med trnovskim gozdom in Nanosom v Ljubljano...

Le kakih osem minut je minilo, odkar smo se dvignili, in že plove »Feniks«, tako se zove tip našega letala, približno 3000 metrov visoko. Dovolj daleč in dovolj visoko smo: varni pred Lahi...

Deo gratias, hvala Bogu, — prost, prost — kakor težke sanje so se mi zazdela vsa štiri vojna leta. — Prost! Kakor stresse ptica oproščena svoja krila, jih razširi in zamahne z njimi v polet z gore na goro, tako plovem zdaj jaz... Bili so mi nekaj dnevi, ure, trenutki dolgi, dolgi, — in ob vsakem se mi je zdelo kakor da čujem trudno udarjanje perutnic nevidne ptice, ki leti čez morje, pa ga preleteti nemore... O Bog, moj dragi, zdaj mi je vsak trenotek sreča in blaženost — — — Razkrilim roke in molim »Magnifikat«, — moja duša povečuje Gospoda... Lase in obraz mi božata veter in solnce — — —

Toda kje smo, kam plovemo? Pogledam navzdol: nad vso široko Kranjsko leži debela megla. Ali ne siva, žalostna megla, ampak bela vsa in svetla, kakor kupi čiste volne, kakor krila labudova, ki se koplje v solncu. Nad tem belim morjem modro nebo, in vsepovsod solnce, samo solnce. Tudi duša moja je polna solnca. Le tam na robu obzorja molijo vrhovi naših gora iz belega oceana — — —

A ne vidiš li, da je megla, da so oblaki pod nami, da ne veš, ne kod ne kam ploveš?! Ne veš, da leti letalo z veliko brzino, dvakratno, da skoro trikratno od najhitrejšega brzovlaka, in da te lahko zanese v četrto ure božve kam, da ne moreš več spoznati, kje da si? Nočeš vzeti smeri proti Bledu? — Ah, pustite me, prazne skrbi! Miren sem popolnoma, saj plovem v samostan, v samostan, v naročje svojemu Bogu — — —

Da, v raj plovem, v samostanski raj... Po štirih dolgih letih trpljenja in boli v raj — kakor v ledu in snegu premrla ptica v gnezdo svoje, da se ogreje in odpočije — po štirih dolgih letih... Iščem te, hrepenim po tebi, kličem te, raj moj samostanski... Ni ga še do tistikrat gledalo oko, ali je že duša sanjala o njem tisoč lepih reči. Gledal je nekaj Mojzes obljubljeno zemljo, in je umrl od hrepenenja po njej...

Malo, po malo ziblje se letalo, vrti se propeler v solncu in je sam kot solnce, — kabeljni nalahko trepetajo, ventili pojo enakomerno

pesem svojo, — krmila stoje vodoravno, 'pred menoj na plošči mirno in redno stoje in se mičejo kazalci različnih ur — tam je tudi kompas, a ne rabimo ga danes. — Danes mi je kompas klic v samostan, k Bogu svojemu... V sredini med ploskvami merilo za brzino le-

tala, blizu sedeža kazalec, ki nam kaže višino v kateri plovemo, — giblje se krog znaka 3000 metrov. In vidiš, ob strani na železnem obroču še sloni strojna puška — hvala Bogu, tebe mi ni treba več! — — Da, spomini se mi bude: danes in nekdanj... (Prihodnjič konec.)

Dobri pastir.

Zablodil sem, izgubil pot do čede...
Slepilni glas me v puščo je izvabil,
kjer skrbnega pastirja sem pozabil,
kjer nisem čul njegove več besede.

Volkovi so prežali iz zasede
in brezdna so mi zevala nasproti,
stopinje so blodile po samoti,
oko le mračne zrlo je poglede.

Pastir ob čredi pa je mislil name...
Otel me smrti je nad skalno steno,
ko v mraku sem med kamenjem obličal.

Zadel me je na svoje rešnje rame
in čedi vrnil ovco izgubljeno. —
Sovražnik nanj je v divjem srdu kričal..

Limbarski.

Posnemajte Dobrepoljce!

Zadnjič Vam je bila v zgled postavljena župnija Sv. Gregor pri Laščah, kako se tam opravlja celodnevno češčenje. Ali ste brali tisto in boste tudi posnemali? Če niste, poiščite v zadnjem Bogoljubu še enkrat in preberite!

Danes Vam bodi v zgled in posnemanje stavljena druga župnija iste — ribniške — dekanije. Ribniška dolina, in kar še spada k nji, je splošno dokaj dobra. To se vidi tudi iz številnih pri volitvah. Kakor rečeno: Kjer dobro volijo, navadno tudi dobro molijo — in narobe. Seveda to se mora — da se Ribničani ne bodo prevzeli — takoj zraven pristaviti, da tudi na Ribničane hudobec ni pozabil; svoje mreže ima tudi tam napeljane.

Torej kaj je pa v Dobrepoljah posebnega?

Najprej bodi omenjeno in pohvaljeno tole: Dobrepoljska cerkev je dolga kakor

malokatera. 29 klopi ima na vsaki strani. Pa v teh klopih na možki strani sedijo res možki skoz in skoz prav gori do obhajilne mize. To se zelo lepo vidi s prižnice. Ta lepota se po drugih cerkvah malokje vidi; po večini cerkva imajo prve sedeže na možki strani zasedene ženske, in to kolikortoliko kazi pogled po cerkvi. V Dobrepoljah, kjer je tako dolga vrsta klopi, je to posebno lepo videti. Za ta del so Dobrepoljci vse hvale vredni. Vendar to je postranska stvar.

Kaj pa je v Dobrepoljah še lepega? To da imajo tam najmočnejšo mladeniško Marijino družbo na Slovenskem. 250 fantov šteje; pred vojsko jih je bilo celo nad 300. V nedeljo Sv. Trojice je teh 250 fantov mirno in pazno poslušalo več ko enouren govor, kako imajo živeti, da bodo Marijini družbi v čast. Kar pa je bilo še lepše: Ta velika

truma fantov je bila zjutraj vsa pri skupnem sv. obhajilu. Takega skupnega obhajila pa še ne! Vrsta za vrsto fantov je pristopala; kar konca jih ni hotelo biti. To je prizor — taka armada fantov pri sv. obhajilu — da ga lepšega ni!

Pa pravijo, da s fanti ne gre! Že gre, samo znati je treba. Glavno zaslugo za to družbo ima bivši g. kaplan Orehek, zdaj župnik stružki; on je fante skupaj spravil. Njegovi nasledniki so pa to delo nadaljevali. G. Omahen je po vojski hodil od hiše do hiše in vabil zopet fante v družbo. In tudi sedanji gospod se za fante potrudil, kolikor se pri svojem ogromnem delu more.

Morda kdo utegne kaj ugovarjati... Že razumemo. Toda povejte, ali ni to v tem času, ko so fantje po vojski tako pokvarjeni, in ko jih zapeljivci tako zapeljujejo — tudi v Dobropoljah jih zapeljujejo, celo par Sokolov imajo — torej v tem času toliko število fantov, ki se ne sramujejo Marijinega imena, ki čedno poslušajo duhovnika, ki pristopajo k božji

mizi — vprašam: ali ni to nekaj krasnega, veselega in veličastnega?

Kar je v Dobropoljah mogoče, ali je drugod nemogoče? Vemo: ne gre povsod enako. Teško je marsikje prebiti led; in ko je led prebit ni vselej lahko gorkoto obdržati. Pa pri vsem tem nam daje Dobropolje vendar zgled, da se iz fantov da nekaj narediti, da je tudi za fante Marijina družba primerna in da je to prav posebno lepo, videti tako tropo fantov pod Marijino zastavo.

Ta dan je bilo sprejetih na novo 10 fantov, v starosti od 14.—17. leta. Povsod, kjer večjih ni mogoče dobiti, naj se poskusi vsaj z malimi, vsaj z cnimi iz Marijinega vrtca!

Fantje slovenski, posnemajte Dobropoljce! Snujte in oživljajte povsod mladeniške Marijine družbe! Vse zamrle naj ožive! Poročajte o njih drugim v spodbudo!

Fantje dobropoljski, fantje Marijini po vsem Slovenskem — Bog vas živi!

Novo življenje v Marijine družbe!

V četrtek, 9. junija, je bil v Ljubljani v škofijski palači shod voditeljev Marijinih družb. Navzočih je bilo 55 gospodov. Vsi navzoči so bili tega mnenja, da za Marijine družbe se moramo še bolj zavzeti kakor doslej. Marijini družbi moramo posvetiti vso skrb. Če kdaj, zdaj potrebujejo Marijine družbe posebne skrbi. A kar se tiče voditeljev, ne gre tukaj pisati; o tem se bomo že med seboj pogovorili. Omenjamo tega shoda samo na kratko, ker gotovo dobre družbenike zanima vse, kar se zgodi v prid in prospah kongregacij.

Gotovo je seveda, da je pri družbi na voditelju največ ležeče. Čreda brez skrbnega pastirja — kaj hoče početi? A brez dobrih družbenikov tudi voditelj ne more veliko narediti? Pastir brez poslušne črede kaj naj naredi? Zato je potrebno, da t u d i

družbeniki od svoje strani storite vse, da bodo družbe dobre. Ena napaka pri naših družbah je ta, da se vse samo od voditelja pričakuje. Gospod naj naredi vse sam — mi ga bomo pa poslušali (ali pa celo ne poslušali). »Prیدهjo, poslušajo, pa gredo«, — kakor je rekel tisti gospod — to je vse delovanje naših družb.

To je bistvena napaka, ki se mora odpraviti! Že zadnjič vam je bilo povedano in bodi danes še enkrat — zapomnite si za zmirom: Čim bolj družbeniki sami sodelujejo pri družbi, tem bolje je! Gotovo bo glavno delo vedno ostalo voditelju, — a vsa dela, ki jih morete družbeniki voditelju odvzeti in prevzeti, prevzemite jih sami! Na primer: poročati nakratko o odsekih — zakaj bi tega ne mogli sami? Zakaj bi moral du-

hovnik, ki ima toliko drugih pisarij, prav vsako črko o družbi sam napisati?

Kako je z odseki?

Poročil o odsekih je na naš poziv zdaj precej prišlo. Nekateri poročajo prav obširno in natančno, tako da teh poročil ni mogoče v celoti natisniti. Poročali ste celo več, kakor je bilo zahtevano. No, pa to nič ne škoduje. Ta poročila smo prav z veseljem brali. Vendar, da se popolnoma dobro razumemo, pazite dobro, kaj vam povemo: Bogoljub je priporočal sicer različne odseke; poročila je pa zahteval samo o časniškem in dobrodelnem odseku. Katere odseke družba ima, to že poročajo voditelji v »Letnem poročilu«, ki ga pošljejo vsako leto o svoji družbi osrednjemu vodstvu (Ljublj. škofije). Da smo pa zdaj zahtevali še posebnega sporočila o časniškem in dobrodelnem odseku, za to je pa poseben vzrok.

Kateri vzrok? Ta, ker hočemo organizacijo za razširjanje katoliškega tiska in organizacijo dobrodelnosti po celi deželi izpeljati. Tukaj v središču, v Ljubljani, moramo vedeti, kam ali na koga se imamo obrniti, če hočemo kako dobro reč po deželi izvesti. Duhovniki so z drugim delom preobloženi — koliko imajo nekateri samo šole! — zato naj taka postranska opravila prevzamejo drugi! Koliko lažje skrbi za take reči n. pr. kako dobro pridno dekle, ki ima samo to skrb, kakor pa duhovnik, ki ima sto takih skrbi. Seveda naj se vse dela z vednostjo in pod vrhovnim nadzorstvom duhovnikovim, a podrobno delo naj opravljajo drugi. To je ravno apostolski poklic Marijinih družb.

Pa ne samo časniško in dobrodelno organizacijo hočemo vpeljati po celi deželi, tudi treznostno in misijonsko. Tudi o tem moramo v središču vedeti, kje imamo svoje ljudi in kam se imamo v potrebi obrniti. Vse podrobne organizacije (po posameznih farah) morajo biti združene ali osredotočene v središču organizacije. In sicer:

Časniški ali tiskovni odseki naj bodo osredotočeni v Katoliški ligi.

Dobrodelni odseki v društvu Dobrodelnost.

Treznostni odseki v Sveti vojski.

Misijonski odseki pa v naših misijonskih društvih in zavodih (Grobljah).

Zato bodi zdaj še enkrat povedano: Vsak odsek mora imeti načelnika ali načelnico. Vsak načelnik (nica) imenovanih štirih odsekov — časniškega, dobrodelnega, treznostnega, misijonskega — kateri še ni sam sporočil ali pa kdo drug namesto njega, naj sporoči uredništvu Bogoljuba nakratko tako-le: Ta in ta odsek ima pri nas toliko članov. Načelnik (nica) I. I. v I. št. . . ., pošta . . .

Na ta način bomo imeli nitko od vseh odsekov v središču v roki. To se pravi: organizacijo izpeljati v podrobno. Poročila naj se pošiljajo uredništvu Bogoljuba; to jih bo potem dalje oddalo dotičnim središčnim organizacijam. — Kakor rečeno: Precej poročil je že prišlo; toda večina družb se še do danes ni odzvala. Prosimo poročil ne le iz ljubljanske škofije, ampak tudi iz drugih, kjer jih kaj imajo. V Marijinem misijonskem koledarju, ki izide v jeseni, bodo izkazane vse družbe s številom udov, pa tudi odseki. Zaenkrat pa tukaj:

Kje jih imajo?

Časniški odsek bomo odslej imenovali tiskovni odsek, zato da se bo ta odsek zavedal, da ni poklican samo za razširjanje časnikov, ampak katoliškega tiska sploh (knjig in knjižic).

Tiskovni odsek so naznanile družbe: Sv. Jakob v Ljubljani, Semič, Šmarje, Smlednik, Leše, Svibno, Rudnik, Škocjan pri Mokronogu, Šmartin v Rožni dolini (manjka naslova), Trebnje, Šempeter pri N. M., Dovje, Metlika (naslov!), II. in III. uršulinska v Ljubljani (naslov!), Radovica (natančen naslov!) Šmartin pri Kranju (naslov!) Češnjice, Škale pri Velenju (naslov!), Brezovica, Št. Vid pri Planini (naslov!), Sv. Jurij ob južni železnici, Radeče pri Zidanem mostu, Sela pri Kamniku, Mekinje

(naslov!), Žabnica, Krka, Pišce (naslov!), Šmihel pri Šošanju (naslov!), Sv. Helena, Črni vrh nad Polh. gradcem, Trbovlje (ta bo imel menda največji delokrog), Št. Rupert, Kranj, Dole pri Litiji, Braslovče, Sv. Martin ob Paki, Brdo, Motnik, Petrovče.

Vsi ti odseki (kolikor niso ravno kar ustanovljeni) delujejo prav dobro, nekateri izvrstno. Topla zahvala bodi izrečena vsem tistim, ki so se toliko potrudili za razširjanje dobrega tiska. — Nekateri pa poročajo, da nimajo odseka, da pa ravno tako delajo. Tudi dobro. Vendar še bolje, če je organizacija.

Dobrodelni odsek so naznanile družbe: Svibno (naslov!), Rudnik, Šmartin v R. dolini, Trebnje, Semič, Metlika (naslov), Radeče (naslov!), II. in III. uršulinska družba ljublj. (samaritanski), Šmartin pri Kranju (nabira za sirotišnico v Kranju), Radovica (naslov!), Češnjice, Št. Vid pi Planini (naslov!), Krka, Kranj, Sv. Helena, Škale pri Velenju (bolniški), Šentjanž (naslov!).

Treznostni (abstinenčni): Škale, Pišce, Brdo (odsek zoper razvade), III. uršulinska v Ljublj., Češnjice, Metlika, Semič, Šentjanž (naslov!).

Misijski: Češnjice, Krka, Šmihel pri Šošanju, II. uršulinska ljublj., Svibno, Sv. Helena, Trstenik, Škale.

Poročali ste še o drugih odsekih, ki jih pa tukaj ne navajamo, pač pa pohvalimo. Najodličnejši je seveda evharistični ali obhajilni (tudi spravno-obhajilni) odsek. Le gojite ga pridno, a ne navajamo ga ne, ker ta ne potrebuje središčne organizacije; zadosti je, da le vsak sam zase pridno dela. — O navedenih štirih odsekih pa potrebujemo natančne naslove načelnikov, da vemo, kam pisati; samo naslov »Dobrodelni odsek v N.« je premalo, ga ne ve pismo noša kje iskati. Torej prosimo dopošljite naslov, kjer ga še manjka!

Kakor pa vidite, je to še vedno le en majhen del družb, ki se je odzval našemu pozivu. Z zadnjic navedenimi vred 53. Zato pričakujemo še nadaljnih naznanil — tako, kakor je spredaj povedano. To pra-

vilo ostane: Ne pošiljajte nobenih drugih dopisov od družb, dokler ni to urejeno.

Shod prednikov in prednic.

Da se bodo družbe bolj gibale, vidimo, da je potreba posamezne člana, ki imajo pri družbah večjo vlogo, primerno izvežbati. V ta namen bo, kakor že zadnjic napovedano, v nedeljo 14. avgusta zborovanje vseh prednic in v ponedeljek 15. avgusta vseh prednikov v Ljubljani. Prednice bodo zborovale v zavodu Lichenturn, predniki v Marijanišču. Oba zavoda sta na Poljanski cesti, drug poleg drugega. Kdor ne ve, kje je to, se lahko vsede na kolodvoru (glavnem) na električno železnico, in naj se pelje do Ambroževega trga (vprašajte sprevodnika, če je treba), od tam do Lihtenturna je samo nekaj korakov, Marijanišče pa takoj zaprej.

Vsaka deklinška družba naj pošlje prednico (če je ta zadržana, pa katero drugo); vsaka mladeniška družba pa prednika in še enega. Torej deklinške po enega (ne več!), mladeniške pa dva člana. Več za to ne, ker bi drugače prostora zmanjkalo. Na vprašanje, če smejo priti tudi druga dekleta iz ljubljanske okolice, moramo odgovoriti, da ne, ker bi preštevilno zborovanje ne doseglo svojega namena. Pač pa smejo tudi tiste fare, kjer mladeniške družbe še nimajo ali je zaspala, poslati po enega ali dva fanta, da se družba oživi. Tega si pa še želimo.

Do 31. julija sporočite odpovsod, kdo se bo udeležil. Nobena družba naj bi ne izostala. Ta sporočila naj bodo naslovljena na »Osred. vodstvo Marijinih družb v Ljubljani, Poljanski nasip 10«. Sporoči naj se tudi, kdo želi tukaj prenočišča in kdo hrano. Tisti, ki lahko zjutraj z vlakom pridejo in zvečer odidejo, naj storijo tako; za tiste, ki drugače ne morejo, se bodo preskrbela prenočišča. Shod se začne zjutraj ob 9. uri s sv. mašo in pridigo. Za prenočišče bo treba nekaj plačati. To mora cela družba povrniti, ako udeleženec morda prostovoljno ne prevzame stroškov sam. Vsak udeleženec se mora pri vходу prigla-

siti in povedati svoje ime in svojo družbo. Nobeden nepoklican ne sme priti zraven, da za poklicane ne zmanjka prostora. Skrbite, da boste na mestu pravočasno!

Zadnji vlaki zato prihajajo zjutraj v Ljubljano: iz Kamnika nekako ob 6.45, z Gorenjskega 7.10, Vrhnike 6.25, Dolenjske-

ga 8.03, z Notranjskega 7.22, od Zidanega mosta 7.31.

Učiteljice - kongreganistkinje pa bodo imele posebno zborovanje ob koncu duhovnih vaj, ki jih imajo v počitnicah pri uršulinkah v Ljubljani. Isto priporočamo za v Mariboru.

Marijinim družbam v zasedenem ozemlju.

Prijatelj, župnik iz zasedenega ozemlja, z Notranjskega, mi piše: ... Pogrešamo te kot škofijskega voditelja Marijinih družb...«

Odgovor: Prijatelj, potipal si me za tisto žilico, katera mi sama utripa. Veš, vest mi očita, da sem doslej za Mariine družbe premalo storil. Skušal bom popraviti. Zato zdaj moje geslo: Za družbe se moramo bolj zavzeti kot doslej!

Pri tem, ko sem te sklepe v svojem srcu delal, so mi pa misli uhajale tudi tja čez tiste planke, ki so jih Italijani postavili med nas. Mislil sem si: Kako bi mogel tudi onim družbam v dekanijah Idrija, Postojna, Trnovo, Vipava, ki so odtrgane od nas, do katerih čutim neko dolžnost, blizu priti, da bi bile tudi deležne našega novega kongregacijskega življenja. Ali pridete tudi pred-

nice in predniki 14. in 15. avgusta tudi od tam kaj v Ljubljano? Povabljeni ste seveda, če vam je le mogoče. Ali naj pridem jaz k Vam? In *singulis decanatus nostrae dioecesis habeo hoc vel sequenti anno praelectionem (referatum) de moderatione congregationum. Si placet veniam etiam ad vos, quando mihi possibile, utique si convenitis ad conferentias.* — To je bilo povedano samo duhovnikom na uho, zato vam drugim tega ni treba razumeti. Če me bodo le Italijani pustili čez ograjo...

Vsekako zelo zelo želim, da bi tudi Vaše družbe z našimi vred napredovale in se dvignile k novemu življenju. Če drugače ne moremo priti skupaj, potem prosim, vsaj v Bogoljubu — ki zdaj, upam, prihaja k Vam — zvesto zasledujete naše gibanje in korakajte z nami vstric! Urednik.

Ob slovesu.

(Odlomek iz govora maturantinjam, ki zapuščajo samostan in gredo v življenje.)

Govorila Olga Zorn, učit. kongr. v Mariboru.

Drage sodalinje! Zbrale smo se, da zadnjikrat skupno počastimo Brezmadežno. Ob tej priliki bi Vam rada položila na srce eno stvar: Ostanite zveste Mariji, zveste tudi zunaj med svetom, zveste vedno in povsod! Tudi zunaj pravim, ker med svetom ni vselej lahko živeti po katoliških načelih. Ravno takrat pa je poklicana prava hčerka Marijina, da vztraja na težavni poti.

Srce me boli, ko vidim, da učiteljice zunaj pozabijo na dolžnosti, ki jih imajo

kot katoličanke. Obsojati tega ne smemo, ker ni vedno iz lastne krivde; deloma so krivi odnošaji, v katerih živijo. Vsekako pa je žalostno, če se katera sodalinja izgubi. Zato Vas prosim: Izpolnjujte svoje dolžnosti vedno in povsod, kjer ste. To bodi Vaš ponos, Vaša dika. Marijina svetinja Vam bodi sveta in častna, ne sramujte se je nikdar!

Sedaj, v tihem zatišju samostana, tu Vam ni težko. Tu nemoteno storite lahko vse, kar zahteva kongregacija od Vas, ali

drugače je zunaj v življenju. Tu se Ti stavijo zapreke, preko katerih greš, samo če imaš trden značaj.

Mlada učiteljica pride ven; vse ji je tuje, neznane so ji nevarnosti; posebno, če je bila vedno skrbno hranjena v samostanu. Navadno dobi tovarišice, ki niso njenega mišljenja, in če ni trdna, začne njim na ljubo opuščati vse verske dolžnosti, — začne iti navzdol.

Pride zopet v drugo družbo in, če nima trdnega temelja in značaja, začne omagovati radi malenkostnega zasmehovanja. Drage, to so take malenkosti, preko katerih mora iti značajan človek z glavo pokoncu! Neustrašeno naprej! Naprej za našimi svetimi cilji in ideali! Toda kaj naj stori, da bo temelj dober? Najboljše je: pogostno sv. obhajilo! Sveto obhajilo je vse in v svetem obhajilu je vse! Zato gojite pogostno sv. obhajilo vedno in povsod, ker le tako se bode obvarovale in le tako ostale zveste Mariji in Jezusu! Kdor rad prejema ljubelega Jezusa in kdor se rad oklepa Marije, ga ne pozabi ne Jezus, ne nebeška Mati!

Drage, če pridete kam, kjer ni Vam primerne Marijine družbe, ne pozabite vendar, da ste še vedno Marijini otroci. Izpolnite svoje dolžnosti, kakor bi bile v kongregaciji. Sicer Marija je vedno Marija; če ni drugače, hodite k shodom, ki jih imajo domača dekleta. To je lepo in častno, da pride učiteljica v domačo Marijino družbo. Govorim iz lastne skušnje, da sem mnogo pridobila, ko sem šla parkrat k domačim govorom, ker mi ni bilo mogoče iti v Maribor k svoji kongregaciji; ko bi bila še to opustila, bi pozabila, da sem v Marijini družbi. Draga, tudi na deželi in v vsaki Marijini družbi najdeš za sebe primeren govor; če ne več, vsaj en stavek si zapišeš v srce! Ko pa najdete Vam primerno kongregacijo, stopite vanjo brez odlašanja!

Hitite k Mariji! Kot dijakinja sem klicala: Hitite k Mariji! Sedaj kot učiteljica ponovno kličem: Učiteljice, hitite k Mariji! Hitite k Njej, ki je najboljša učiteljica! Tu se učite vzgajati, tu zajemajte ljubezni, one velike požrtvovalne ljubezni, ki se ne straši bojov, ki stori vse za čast božjo in v blagor njej izročenihi dušic, malih otrok.

V posnemanje vsem kongregacijam!

Tiskovni odsek D. M. D. sv. Jakob v Ljubljani. Vsled naročila Bogoljuba objavljamo poročilo o delovanju našega odseka tekoma prvega četrtletja njegovega obdobja.

Odsek se je ustanovil 21. nov. 1920. Spodbudo so mu dali zlasti članki in naročila v Bogoljubu in nujna potreba tega modernega apostolstva. Najprej smo se pri seji predstojništva posvetovali, kako bi v naši družbi organizirali delo za katoliški tisk, potem se je pričelo pripravljati gradivo, in ko je bilo vse urejeno, so bile članice povabljene k sestanku, kjer se jim je razložila važnost tega dela posebno za Ljubljano, kjer je nasprotno časopisje tako razširjeno, naše delo pa še zelo pomanjkljivo in neorganizirano. Za načelnico je bila izvoljena gđc. Pavla Kavčičeva. Članice so se z veliko vnemo in razumevanjem

lotile dela. Pričelo se je razpečevanje brošuric »Katoliške Lige«: Ajmo mi Sokoli, Zločin nad domovino, S kranpom in gorjačo i. dr. V par mesecih je bilo razprodanih 943 brošuric. Po potrebi smo imele par sestankov, kjer smo se dogovarjale o delu in napravile nove načrte. Priporočalo se je, naj knjižice razširjamo med prijateljicami in znanci in jih skušamo širiti po hišah in zlasti prodajalnah in izložbah. V kratkem času smo dobile 4 podružnice pri prodajalkah v vežah, trgovinah in tobakarnah, kjer prodajajo našo zalogo. Mnoge članice so se zelo odlikovale v navdušenosti in vztrajnosti za stvar in zbrale v kratkem času lepe vsote. Seveda ni šlo brez težav, ugovorov in zaničevanj od strani nasprotnikov.

Okrog novega leta se je razvila živahna agitacija za naše časopisje. Članice

so dobile priporočilne in nabiralne pole z navedbo naših listov, s katerimi so hodile od hiše do hiše, od družine do družine po fari; tako so nabrale 130 naročnikov naših listov v znesku nad 2200 kron. Ena sama je zbrala 61 listov. Pripovedovale pa so vse, kako težko je bilo delc nabiranja, kako so jih večkrat grdo odslovili nasprotniki in celo naše družine, kako je ena morala iti celo v upravništvo nasprotnega lista odpovedat časopis, da je dobila naročnino za naš list in kako so jo tam neprijazno sprejeli. Res trnjeva je bila ta pot, a uspeh je le na ta način mogoč.

Posebno skrb je pa odsek obrnil na vso Marijino družbo, da se je kolikor mogoče veliko članic naročilo na družbeno glasilo »Bogoljub«. Potom kontrolnih listkov se je pri shodu M. D. določilo, katere so že naročene na list, druge so se toliko časa kontrolirale in opozarjale, da so se res naročile na list. Lepo in spodbudno je bilo, ko so nekatere odbornice iz lastnega žepa naročile list za revne članice. (To je hvale vredno; tako naj se dela splošno! Ur.) Tako se je doseglo, da so res vse članice (razen sester in skupno bivaajočih) naročene na Bogoljuba. Imamo sedaj 86 naročnic (med 109 članicami). Vsaka nova članica se mora naročiti na list, če ne more sama, ji naroči družba. (Tako naj bo povsod! Ur.)

Po novem letu so članice porabile vsako priliko, da so razpečavale svoje blago in nabirale naročnino za liste: pri društvenih predavanjih, raznih shodih itd. Meseca februarja je izšla v založbi Salezijancev na Rakovniku lična knjižica »Mala cvetka«, katere je odsek razprodal 105 izvodov, pozneje pa 80 izvodov dr.

Zdešarjevega »Navodila za pravo pobožnost do Marije«. Tako je bila skupna vsota vseh razprodanih knjižic tekom 4 mesecev 1128, proMETA pa je imel odsek ta čas 11.766 K (dohodkov 6113 K, stroškov pa 5653 K). Dohodke, katere dobi odsek vsled popusta pri prodaji knjižic, od darov itd. se porabijo za poškodbe in zgube knjig, za reklamo in druge namene odseka. 25. marca je odsek pristopil kot ustanovni član h »Katoliški Ligi« z zneskom 500 K.

Mnogo bo še dela, če pomislimo samo, kako zelo je n. pr. v Ljubljani razširjeno nasprotno časopisje. Samo ena raznašalka časopisov proda n. pr. vsak dan 80—120 Naroda, 10 Jutra, 10—15 Jugoslavije, 50 do 100 Edinosti; naših časopisov: Slovenca pa le 10, Novi čas 1—5. To so žalostne številke. Nasprotniki naše liste dosledno zavračajo in ovirajo celo s silo njihovo prodajo. Treba bo še ogromnega truda, da se to vsaj deloma popravi.

Vidite, to se pravi apostolsko delati! To je poročilo, ki nam res nekaj pove! Ne praznih besedi, ampak dejanja, žrtve in uspehe. O ko bi bil po vseh družbah tak duh, taka delavnost in požrtvovalnost, kaj bi se dalo potem družb dobrega napraviti!

Tiskovni odseki imajo na tem odseku najlepši zgled, kako naj delajo. Njih delo ni samo okoli Novega leta — takrat seveda posebno — ampak tudi med letom. V zvezi naj bodo vsi s Katoliško ligo, od nje bodo prejimali navodila in njej naj sporočajo o uspehih. Tako je sklenjeno zdaj za v Ljubljani in tako naj je povsod.

† Bogoslovec Franc Stanko Repnik

rojen 21. septembra 1896 v Višnji gori, umrl 16. aprila 1921 v Ljubljani.

Brez dvoma je bilo v njegovem značaju mnogo lepih, občudovanja vrednih potez, n. pr. njegova ljubeznivost v občevanju, njegova zavest vestnega izpolnjevanja dolžnosti, njegova potrpežljivost v trpljenju, njegovo zanimanje za vsako dobro stvar. Tri stvari pa so posebej, o katerih naj zvedo tudi bralci »Bogoljuba« in zlasti še bralci-dijaki in njihove matere:

Prvo, kar ga je posebno odlikovalo, je bila njegova ljubezen do cerkve in v nemi za čast božjo. Že kot nežen otrok je

kazal ljubezen do oltarja. Ni še znal dobro brati in že se je učil streči pri božji službi. In potem je zgodaj v jutru prihajal v cerkev, ob uri, ko večina otrok še spi, in bil je srečen, kadar je mogel streči pri oltarju. Tudi doma je narejal še čisto mlad oltarčke in nadlegoval očeta, da mu je kupoval sveče, in potem je nastopal pri teh oltarčkih ne kot strežnik ampak kot mašnik. In kar je gojil kot otrok, tega ni opustil tudi kot dijak. Priča o tem nam je tale dogodek: Dovršil je šesto gimnazijo. Cerkovnik pri sv. Petru v Ljubljani (njegovi

stariši namreč stanujejo blizu cerkve) je moral v vojsko. Teško je bilo dobiti človeka, ki bi ga nadomestoval. A glej! Tu se ponudi Stanko in z veseljem opravlja cerkveniško službo v čast božjo — toliko časa, da je moral tudi sam k vojakom. In kar je vzljubil kot otrok in ljubil kot dijak, to je hotel vsestransko izpopolniti kot bogoslovec. Zato so bili cerkveni obredi njemu najljubši izmed vseh predmetov bogoslovnih nauk.

Drugo, kar nam stopa pred oči, ko mislimo na njegovo življenje, je velika ljubezen do Matere božje. Priča temu nam je okoliščina, da je takoj, ko je stopil l. 1908. v gimnazijo, vstopil tudi v Marijino kongregacijo pri jezuitih. In kot tak je bil vzor vsem. V vseh potrebah se je zatekal k Mariji — kakor vedo povedati tisti, ki so ga pogosto videli klečati, zatopljenega v pobožno molitev, pred

† F. S. Repnik.

kongregacijskim oltarjem. Ljubezen do Marije — pa tudi Marije do njega — pa je pokazal zlasti še za časa svojega vojaškega službovanja. Že l. 1915. je namreč moral po dokončani šesti šoli v vojaško službo, ki mu je prinesla nebroj gorja. Bil je na raznih bojiščih, bil v najhujših bitkah, trikrat ranjen in enkrat težko operiran, bil tudi v raznih družbah — toda ljubezen do Matere božje ni omrznila v njegovem srcu. Ravno vanjo je zaupal in — kakor se je sam izrazil — Marija je bila, ki mu je ohranila življenje. Kako je tudi kot vojak res ljubil Mater božjo, nam ve povedati njegov tovariš A. J. izza vojaških let, ki poroča sledeče: »Jeseni l. 1916. sva se sešla v častniški šoli. Slučaj je nanesel, da sta bili najini postelji skupaj. Ko prvi večer vidim, da moli, tiho vprašam, potem ko je vse potihnilo: »Ali si ti še kongreganist?« Poznal sem ga kot dijaka, da je bil vsa gimnazijska leta navdušen, zvest član dijaške kongregacije. In vendar odgovor na tako vprašanje ni bil že sam po sebi dan.

Kajti mnogi, ki so bili kot dijaki vzorno pobožni in dobri fantje, niso prestali jeklene šole vojnega trpljenja. Rajni Stanko pa je tedaj odgovoril prepričevalno: »Sem kongreganist še vedno in tudi ostanem z Marijino pomočjo.« In skoro ni o tem pri celi kompaniji nihče več dvomil. Bil je kongreganist v molitvi, katero je z veliko vestnostjo opravljal, kongreganist v tovaršiji, kongreganist v zvestobi, natančen v izpolnjevanju dolžnosti, resen, skromen, ljubezniv. Bil je ponosen na svojo nebesko Mater, katere se tudi pozneje kot poročnik ni nikdar sramoval javno izkazati časti, dasi je vedel, da ga čakajo zbadljivke tovarišev. Tako torej tovariš, ki ga je поближе poznal. Ljubil je Marijo, zato mu je bila misel na Njo tako tolažilna tudi v boleznih in v zadnji uri. Ves čas svoje bolezni je imel kongregacijsko svetinjo v svoji bližini in pravtako umirajoč na svojih prsih.

Tretja njegova lepa lastnost je neomajna zvestoba do svojega poklica. Zgodaj je namreč čutil, da ga Bog kliče v duhovniški stan. Pa kako lahko bi bil izgubil ta poklic med vojno, kakor ga je izgubil ta ali oni. Toda on je vztrajal. Isti čisti namen, s katerim se je nagibal k duhovniškemu stanu po končani šesti šoli, odsvita iz njegovih lastnih besedij tudi po končani vojaški službi. Ko je bil namreč na razpotju, so mu stariši dali popolno prostost, naj gre če hoče tudi v svetno službo. On pa jih je zavrnil: »Ne motite me, kar sem rekel, pri tem ostanem. Nekoč sem želel postati duhovnik zaradi lepote tega stanu, zdaj hočem postati iz prepričanja: na svetu je vse minljivo in treba je iskati nadnaravnega življenja.« In to prepričanje, ki ga je pripeljalo v semenišče, ga je vodilo tudi v semenišču: angelijsko pobožen je bil v kapeli, vsteno v izpolnjevanju hišnih predpisov, marljiv v učenju, ljubezniv in obziren do tovarišev. In kako se je veselil novomašnega dne, ki bi ga bil doživel ravno v teh dneh! Vse je že določil, določil celo dan za prvo daritev, naprosil govornika. Od brevirja, ki ga je dobil v roko in od pouka za novomašnike se kar ločiti ni mogel. Prikrival je svojo bolezen in odlašal s svojo potjo k zdravniku — v bojazni, da bi ne bil letos posvečen. Toda izpreči je moral, moral je v postelj — pa upanje v srcu in hrepenenje po svetem poklicu ni prenehalo do zadnjega dneva. Še zadnji večer, potem ko je prebil že toliko dni v velikih bolečinah, še ta večer, ko je prejel sv. popotnico in poslednje olje, je vedno še upal in želel, da postane mašnik. Toda bil je zrel za nebesa. Bog ga je hotel k sebi.

To torej so tri najlepše poteze iz življenja pokojnega Stanka: njegova vnema za čast božjo, njegova ljubezen do Marije in njegova stanovitnost do poklica, ki mu ga je Bog izbral. Daj Bog še mnogo takih mladeničev, zlasti v sedanjih dneh, ko se pojavlja pomanjkanje duhovniških poklicev! Daj Bog pa tudi mnogo takih

mater in očetov, kakor so stariši pokojnega Stankota. Kajti v domači družini se je navzel že v zgodnji mladosti onega duha, ki ga je iz slabotnega otroka storil krepostnega bogoslovca. Tu se je napil one ljubezni do Boga in Marije, ki ga je ohranila zvestega Bogu v najhujših poskušnjah življenja!

Po svetu.

Novi nadškof v Olomucu. Dne 3. aprila je bil vstoličen v Olomucu novi nadškof dr. Anton Ciril Stojan. Kako priljubljen je novi nadpastir, priča to, da se je češkoslovaško ljudstvo pripeljalo na svečanost v 27 posebnih vlakih. Veličasten je bil sprevod v cerkev; nič manj kot 500 duhovnikov je spremljalo novega škofa; med njimi je bilo mnogo škofov in prelatov. Posvečenje je izvršil nuncij nadškof Micara.

Francija in Vatikan. Po dolgih letih kulturnega boja je francoska vlada zopet imenovala svojega zastopnika kot izrednega poslanca pri sv. stolici v Rimu. Poslala je na to mesto bivšega guvernerja v Alžiru, senatorja Jonnarta, ki ga prištevajo med najvplivnejše diplomate Francije. — Za nuncija v Parizu se imenuje nadškof Cerretti.

Mednarodni evharistični kongres. Določeno je, da se skliče veliki kongres v proslavo Najsvejšega na praznik vnebohoda Gospodovega 1922 v Rimu. Sv. oče so že odobrili spored in obljubili, da bodo opravili ta dan slovesno sv. mašo v cerkvi sv. Petra.

Evharistična zveza narodov se je po želji dunajskega kardinala dr. Fr. Pifflla obrnila do vseh dušnih pastirjev, katehetov, učiteljev, staršev avstrijske republike s prošnjo, naj bi ondojna šolska mladina do novega leta karmoč velikokrat pristopila k sv. obhajilu, ter to kakor tudi sv. maše darovala za spravo narodov in udruženje krščanskega sveta.

Slovenski misijonarji na Kitajskem. Iz Hankova na Kitajskem so se oglasili trije slovenski misijonarji-frančiškani, ki so se početkom t. l. podali na apostolsko delo na Daljni Vzhod. To so o. Veseljko Kovač, o. Baptista Turk in o. Engelhard Avbelj. Pišejo, da so nameščeni na važnih mestih, toda v velikih raz-

daljah. Sešli so se 22. aprila na skupno posvetovanje.

Velik prirastek. Na Angleškem in Škotskem je v minulem letu prestopilo v katoliško Cerkev 53.686 oseb. Največ je pridobila katoliška škofija v Glasgovu, namreč 11.000 oseb.

Položaj v Meksiki se je izdatno izboljšal. Skoraj vsi škofje so zopet na svojih mestih. Sklenili so na skupni konferenci, da bodo ustanovili osrednje semenišče za najrevnejše škofije. V središču Meksike, na gori Cubilete, nameravajo postaviti narodni spomenik presv. Srcu Jezusovemu, v Guadeloupe pa veliko baziliko Matere božje.

Po domovini.

† **Kanonik Virant.** V Novem mestu je preminul dne 24. aprila vsled ostarelosti v 80. letu kanonik - zlatomašnik Jan. Ev. Virant. Rodom je bil Ižanec. Kot kapelan je služboval najprej v veliki župniji Trnovo na Notranjskem pod dekanom Grašičem, ki tudi kot poznejši kanonik počiva na novomeškem pokopališču. Pozneje je bil poslan na istotako razsežno župnijo Šmihel pri Novem mestu. Kot župnik je pastiroval Podgradom. Leta 1883. ko je Kranjska praznovala 600-letnico svoje pripadnosti k Avstriji, je bil Virant kot občinski odbornik velike Šmihel-Stopiške občine v deputaciji, ki je cesarja Fran Josipa zaprosila pomoči in varstva za dekliški šolski zavod v Šmihelu, ki ga je bil takrat zasnoval msgr. Peterlin, iz katerega je izšlo že veliko številu učiteljic, pridnih deklet in pobožnih mater. — S Podgrada se je preselil v Mokronog, kjer je posebno povzdignil znano božjo pot, kamor romajo verniki iz vse Dolenjske, Belokranjske, Žumberka in sosedne Štajerske, na Žalostni gori, kjer so tudi svete stopnjice. Romarsko

cerkev je posebno s pomočjo neke dobrotnice iz Ljubljane prenovil, da tem bolj vabi tolažbe potrebne pred prestol Matere božje 7 žalosti. — Pred 14 leti pa je g. Virant prišel za kanonika v Novo mesto, kjer je do zadnjih par let sodeloval v pastirstvu. Leta 1917. je obhajal v kapiteljski cerkvi svojo zlato mašo; žal, da radi vojske niso mogli priti njegovi sorodniki iz Amerike, ki bi jih bil še rad videl. Naj se pa srečno snidejo vsi onstran groba!

Smrtna kosa. V Ljubljani so 15. aprila pokopali starosto redovnikov frančiškanov o. Rajnerija K o k a l j. Pokojni zlatomašnik je bil v 81. letu starosti. Bil je več let tajnik frančiškanske provincije. Mnogo je deloval kot spovednik ter bil priljubljen dušni voditelj številnim odličnim osebam. Umrli je lahke smrti in le 3 dni ni maševal. R. i. p.!

Duhovske spremembe v ljubljanski škofiji: V Horjulju je bil nastavljen kot župnijski upravitelj Fr. N a s t r a n, kaplan na Krki. — Premeščeni so bili kaplani: A. H o s t n i k iz št. Ruprta v Trnovo v Ljubljani; Jan. M e v ž e l j iz Gorij v št. Ruprt; I. D e ž m a n iz Preddvora v Gorje. — Umrli sta župnika M. Horvat in A. Krauland. R. i. p.!

Dva škofa umrli v Splitu. Tekom meseca sta umrli v Splitu v Dalmaciji dva škofa: pomožni škof mstr. Vincencij P a l u n k o, ki je prišel kot naslovni škof v Split leta 1904 iz Sarajeva, kjer je bil kanonik vrhbosenskega kapitlja. Dne 19. maja so pa pokopali splitskega škofa dr. Jurija C a r i ć - a, ki je bil star šele 53 let. Splitsko škofijo je prevzel l. 1912. Preteklo leto si je vsled napornega dela nakopal težko bolezen, ki ga je spravila v prezgodnji grob.

Bogoslužni jezik. Sv. stolica je vsled prošnje jugoslovanskih škofov odredila, da se bodo vsi cerkveni obredi (pri zakramentih, pogrebih itd.) smeli izvrševati v domačem jeziku. Pri slovesni sv. maši se bosta pa smela list in evanđelji peti v narodnem jeziku.

Na Sv. Gori pri Gorici so obhajali prvo nedeljo v juniju spomin kronanja Matere božje Svetogorske. Sv. maša se je opravila na prejšnjem oltarju, ki so ga ravno dan poprej izkopal iz razvalin. Sv. opravila se je udeležilo okrog 3000 Slovencev.

Šmarnice. V Ljubljani menda še nobeno leto verniki niso bili tako vztrajni in številni pri šmarničnih govorih kot letos. V prvi vrsti omenjamo stolnico, ki je bila večkrat nabito polna. Jutranji govori so bili vsak dan ob petih, večerni pa ob sedmih. K poslednjim je govornik dr. Arnejc privabil z zanimivimi vpletljaji iz svojega življenja in pastirovanja nebrog ljubljanskega občinstva. Hvalo Bogu! Češče-

nje Marijino je znak, da tudi sicer nad versko bolj hladno Ljubljano še ni obupati.

Pozor na dijaška stanovanja! Čuje se, da je po Ljubljani za dijake v stanovanjskem oziru slabo poskrbljeno. Čudno ni, ker je za stanovanja taka zadrega. Tesnoba, zraven pa brezvestnost raznih dijaških »gospodinj«, ki dijakom vse dovoljujejo, ali pa si ne upajo uveljaviti svoje oblasti nad njimi, povzroča, da se dijaštvo pokvarja in pridi. Če so celó stanovanja, kjer sprejemajo dijake in dijakinje, skupaj, ni pričakovati drugega kot mladostno razposajenost in razne nerodnosti, četudi imajo dijaki lastno sobo. — Starši, ki pošiljate svoje sinove v mesto, prepričajte se dobro, kam jih oddaste in zavarujte svoje dijake pred nevarnostjo, da ne bodo ogromni stroški zastoj in da ne boste s svojim denarjem pomagali pokvariti svojih otrok!

Bogoskrunstvo. Strašen zločin se je zgodil na Tinjanu pri Dekanih v Istri dne 10. maja ponoči. Razbojniki so vlomili zakristijska vrata, prodrli do tabernakelja, vlomili vratica, oropali srebrno monštranco z Najsvetejšim vred, vzeli ciborij, a male presv. hostije potresli po altarnem prtju, oropali vse svete posode in sveta olja, 2 altarna križa in perilo ter 7 oblek za ministrante. — Oropali so tudi srebrn kelih in relikviarij. Vže tako uboga cerkev plaka nad izgubo najdražjega. — Preljubi bratje in sestre! Dobro ljudstvo, a zelo siromaško, Vas prisrčno v imenu Jezusovem prosi, spomnite se nas s svojimi milodari, da si moremo naročiti vsaj skromno monštranco, kelih in ciborij. Ljubi Jezus Vam bo tisočero poplačal, kar boste v Njegovo čast darovali, a mi vsi, čeravno ubogi, bomo molili za Vas in za Vaš časn in večni blagor. Milodari se lahko pošljejo potom Jadranske banke (podružnica v Ljubljani, v Celju, v Kranju, v Mariboru, v Splitu in v Zagrebu). — Župni urad sv. Mihaela, Tinjan. Istra pošta Dekani.

Iz Škocijana pri Turjaku. Naš dušni pastir je vse hiše v fari slovesno posvetil presv. Srcu, in sicer vsako hišo posebej. Nekateri hiše so bile za ta dan krasno ozaljšane. — Lani je bilo pri nas nad 15.000 svetih obhajil.

Romarski shodi na Krki na Dol. Shodi so zdaj vselej po Vel. Šmarnu, prve tri nedelje po vrsti: prvo nedeljo nemški Kočevarji, drugo Gorenjci, tretjo Dolenjci iz okolice. Iz Ljubljane se pride peš v 7 urah, z vlakom gredo romarji navadno ob tričetrt na eno iz Ljubljane do Stične, odkoder je poldrugo uro peš do Krke, ravno toliko imajo tudi Kočevarji s postaje Dobropolje. Tudi v nedeljo

zjutraj s polsedmim vlakom iz Ljubljane bi v naglici še opravil božjo pot. Nazaj pride vlak v Ljubljano ob dveh popoldne in ob osmih zvečer. Kdor utegne, naj pride rajši na delavnih v teh 14 dneh med romarskimi shodi. — Na Krki je stara romarska cerkev z 8 oltarji, posvečena sv. Kozmu in Damjanu, ki sta bila nekdanj zdravnika; zato se jima pridejo romarji priporočati za ljubo zdravje. Zlasti mož in fantov, ki so si v vojski pokvarili zdravje, je lani veliko prišlo na božjo pot k sv. Kozmu in Damjanu. Vsak romar naj bi šel k sv. obhajilu, da bo vsem romarjem prošnja bolj gotovo uslišana!

Hotedršica. Kar smo oteti izpod tujega jarma, se ni še nihče oglasil, da bi poročal, kako se nam godi. Zadovoljni, prav zadovoljni smo sedaj. Dne 12. maja smo imeli v svoji sredi našega ljubljenelega nadpastirja, podelili so našim otrokom, ki so pa že bili nekateri celi hlapci in dekle, zakrament sv. birme. Iskreno jih je sprejela mladina, ki se je potrudila okrasiti vas z mlaji in venci. S solzami v očeh smo jih zrlji starejši, še precej čilega, navdušenega. — Nabira se sedaj tudi za nove zvonove. Zanimanje in radodarnost je velika. Mladina naša — oh, kdo bi jih ne bil vesel, korenjaških fantov, ki so se kljub mnogim nevarnostim še srečno vrnili iz bojev domov, in brhkih deklet, ki so se kljub neverjetni zapeljivosti ohranile poštene! Zadnje čase je bilo pač preveč pijače in plesa. V tem oziru pričakujemo boljših časov.

Izpraznite nam romarsko hišo! Tudi dekleta iz ptujske in mariborske okolice se strinjamo z našimi sosestrami iz Prekmurja ter iskreno prosimo merodajne kroge, da nam osvobodijo romarsko hišo pri Sv. Jožefu nad Celjem. Osobito se obračamo s prisrčno prošnjo do prečastite duhovščine, da blagovolijo storiti za to potrebne korake. Gotovo se nam ne bo odreklo, ako povemo, da se je marsikatera oseba ohranila na pravi poti edino le vsled duhovnih vaj, katere so nam sedaj zaradi zasedenja romarske hiše onemogočene. Prečastiti dušni pastirji, prepričani ste, koliko zapeljivosti je dandanes za mladino. Olajšali si boste s tem Vaš trud, obenem pa imeli zavest, da bo seme Vaših blagih naukov obroditilo obilen sad pri vseh, katere tem potom izrekajo to željo! — Op. uredništva: Vaša želja je gotovo zelo upravičena. Misijonarji so in bodo gotovo storili, kar bodo mogli, da hišo rešijo za določeni namen. A stanovanjski urad, kolikor ga poznamo, je zelo trdovraten.

† **Vzor mater Terezija Port.** V Lepinjivi pri Mozirju je umrla 6. decembra po kratki

in mučni boleznii, previdena s sv. zakramenti splošno priljubljena in od vseh spoštovana mati in posestnica Terezija Port v 57. letu starosti. Pokojna je bila sicer skromna in tiha v življenju, ali krasile so jo čednosti, katere nam morajo ostati vedno v spominu. O njej se je lahko reklo, da ni mela sovražnika. Bila je do vseh prijazna, vljudna in postrežljiva. S svojim možem je živela v najlepši zakonski slogi in ljubezni. Njeno srce je bilo usmiljeno, njene roke radodarne, njena hiša je bila vedno odprta siromakom. Bila je več let vneta tretjerednica in odlikovala se je kot goreča častilka evharističnega Zveličarja. Vkljub veliki oddaljenosti od cerkve je pristopila skoraj vsako nedeljo k mizi Gospodovi. Ob sobotah se je ostro postila, le Bogu samemu je znano, koliko je storila v življenju dobrega. V svoji hiši ni pustila nič slabega. Poleg drugih katoliških časnikov je bila posebna prijateljica »Bogoljuba«, kateri je zavzemal v njeni hiši prvo mesto. Lep zgled je zapustila vsem krščanskim materam. Svoje otroke je vzgojila zelo lepo; z besedo in lepimi zgledi jih je vodila in ohranila na potu čednosti in bogoljubnosti. Njena srčna želja je bila, da bi videla nekoč svojega sina kot novomašnika pred oltarjem Gospodovim. A On je v svoji previdnosti drugače namenil. Sin, priden in čednosten v šolah, vedno med prvimi, vzor dijakov, njen up in veselje, on je pred kratkim podlegel kot žrtev boleznii, jetike. Krvavelo je takrat njeno materino srce, pa vdana v voljo božjo je tiho prenašala britko izgubo. A mera njenih dobrih del je bila dovršena, Bog jo je klical na plačilo. Zbolela je za pljučnico, šest dni je potrpežljivo prenašala hude bolečine. Ker je bilo vse njeno življenje vedna priprava na smrt, zato je pa tudi umrla lepe smrti, kakor umrje pravični. Ločila se je od svojih sicer težko, pa vdana popolnoma v voljo božjo. Žalujočemu možu, otrokom in nam vsem bo ostala vedno v blažem spominu, zgled njenih čednosti pa naj nam sveti v življenju, da dosežemo nekoč večno združenje onkraj groba! Vsi, ki boste brali ta dopis, prosite Boga, da nam obudi še mnogo takih mater! J. K.

Marijine družbe.

Kongregacija bogoslovcev v Mariboru. V Bogoljubu še doslej ni bilo nobenega glasu iz mariborske bogoslovnice, za lavantinsko vladikovino prevážnega zavoda, kjer se v službi Marijini vzgajajo delavci za Gospodov vinograd. Življenje v kongregaciji, čeravno skrito in neopaženo, je nadvse živahno in z veseljem se gg. bogoslovci oklepajo Brezmadežne pod skrbnim vodstvom č. g. voditelja. Vršijo se

vsak teden redne seje in cerkveni sestanki, pri katerih imajo nagovore gg. bogoslovci sami. Predmet govorov je Marija, asceza in apostolstvo. Vsi kongreganisti se zavedajo velikih časovnih potreb in si prizadevajo postati dobri voditelji Marijinih družb, da vzklije med nami nova doba globoke vernosti ter popelje Jezus po svojih mašnikih cel narod v zveličanje — pod belim praporom Marijinim.

Predstojništva ljubljanskih Marijinih družb so imela dozdej tri skupne seje. Snidejo se v Jugoslovanski tiskarni vsak drugi ponedeljek v mesecu ob pol 8. uri zvečer. Prvič se je govorilo o skupnem shodu v stolni cerkvi, drugič je bil na vrsti razgovor o tiskovnem odseku. Prebralo se je poročilo o odseku šentjakobske družbe, ki je danes v »Bogoljubu« tiskano. Sklenilo se je, da bodo vse kongregacije v tem šentjakobsko posnemale in se razvija enaka agitacija po vsej Ljubljani. Pri 3. seji je poročal P. rektor Kopatin o pastoralnem odseku. Poročilo se bo še nadaljevalo. — Ker poleti društveno življenje v Ljubljani bolj počiva, bodo tudi te seje za par mesecev prenehale, v jeseni se pa nadaljujejo.

Novo zastavo so dobile stolne kongregacije v Ljubljani, ki se zbirajo v pritličju škofijske palače. To so: dve dijaški, dve za dijakinje in ena za gospé. Nova »zastava« je neka posebnost: kip Marijin na drogu, ki ga venčajo trakovi. Načrt je naredil arhitekt Plečnik v Pragi. Zastava je bila slovesno blagoslovljena na binškošno nedeljo po presvetlem g. knezoškofo. Ker so se vse ljubljanske družbe po možnosti udeležile te slovesnosti, zato je drug skupni shod ljubljanskih kongregacij za letos izostal. Po cerkveni slovesnosti je bila v dvorani škofove palače lepa akademija.

Staritrg pri Slovenjgradcu. Tudi pri nas se je ustanovila dekliška Marijina družba. Že 1½ leta imamo mesečne shode. 29. maja je bil prvi slovesni sprejem. Motilo ga je sicer jako slabo vreme. Sprejetih je bilo 31 deklet, 33 pa jih je bilo že prej, ko še tukaj ni bilo Marijine družbe, sprejetih v sosednih Pamečah, tako da šteje dekliška Marijina družba sedaj 64 družbenic — za veliko župnijo vsekako premajhno število. Upamo pa, da se bodo sčasom vse še nepokvarjene, dobromisleče mladenke zbrale pod Marijino zastavo.

Šmihel pri Novem mestu. V naši Marijini družbi smo vpeljale zdaj tudi zasebne shode, katere nam priporočate v »Bogoljubu«. Imamo veliko veselja z njimi. Vpeljale smo jih iz tega namena, da bi imele dekleta več veselja do družbe in da bi duh posvetnosti preveč ne zašel v njo. Govor ima vselej katera izmed deklet. Nato sledijo deklamacije,

nazadnje igramo vselej tudi kakšno primerno igrico. (Naj posnemajo tudi drugod! Ur.)

V vednost vsem, katerim je treba. Ako mladenič ali dekle, ki sta bila v Marijini družbi, stopi v zakon, ostane lahko tudi še potem ud mladeniške ali dekliške Marijine družbe. Tako je izrečno določila tozadevna rimska kongregacija pred par leti. Če se torej hoče kak tak poročenec udeleževati shodov mladeniške ali dekliške Marijine družbe, ni seveda proti temu nobenega pomiselka ali zadržka. Še lepo je.

Dobre knjige.

Brez vere. Devet govorov o neveri. Dr. Mihael Opeka, Ljubljana 1921. Dobiva se v Prodajalni K. T. D. H. Ničman in stane s poštnino vred 16 K.

Mnogo jih je dandanes, ki so izgubili vero, pa ne vedo, kaj so izgubili, mnogo, ki imajo še vero, pa ne vedo, kaj imajo. Mnogo jih je tudi dandanes, ki še imajo vero, pa ne vedo, do kje jih bodo še imeli. Vsem tem, pa tudi vsem drugim, ki bi le-tem radi pomagali, je namenjena ta lepa knjižica »Brez vere«.

Knjižica ima dva dela. Prvi del: Kaj je nevera. Drugi del: Odkod je nevera. V prvem delu dokazuje govornik s prepričljivo besedo, da je nevera nespamet, hudo zadolženje in velika nesreča. Marsikdo tega ne verjame. Naj bere s premislekom te govore in naj potem pove, če ni res tako, če ni res nevera nerazumljiva nespamet, veliko zadolženje in strašna nesreča. Prav, kakor je o sebi izpovedal francoski učenjak Žufroa, ki je izgubil vero svoje mladosti: Tako učen — pa nič ne vem; tako prosvetljen — pa tavam v temi; tako poln svetne modrosti — pa brez miru!

V drugem delu razlaga govornik, kaj je krivo, da dandanes toliko ljudi izgubi vero. Krivo je to, da ljudje v življenju na vse mislijo samo na to ne, da bi večkrat vzeli v roke katekizem. Mnogo, tudi izobraženih ljudi je v verskih stvareh čudovito nevednih, zato pa za vsak nič izgublajo vero. Kriv je pa tudi napuh, kriva je razuzdanost, kriva je slaba družba, krivo je slabo berilo. Ne verjamate? Dajte, preberite to knjižico, dajte jo brat tistim, ki ne verjamejo, da je tako, pa boste videli, ali je, ali ni. Videli boste na primer, kako še učeni možje ob slabem berilu lahko izgube vero. Španski pobožni učenjak Balmes je dejal: »Vi veste, da imam trdno vkoreninjeno vero. In vendar me vsaka slaba knjiga nekako zbega. Brati moram takoj na to poglavje iz sv. Pisma ali iz Hoje za Kristusom ali

iz spisov Ludovika Granaškega, da dobim zo-
pet dušni mir!»

To knjižico torej vsem prav toplo pripo-
ročamo: tistim, ki ne verujejo, da spoznajo, kaj
so izgubili, tistim, ki verujejo, da spoznajo,
kaj imajo!

Zahvalna pesem za 700letnico ustanovitve tretjega reda.

Zložil Al. Mihelčič. Priporočamo to lepo
času primerno skladbo. Dobite jo v Jugoslov-
anski knjigarni.

Ali že imate

APOSTOLSKI MOLITVENIK,

ki ga je izdalo Apostolstvo sv. Cirila in Meto-
da? Iz njega se najbolje poučite o apostolskem
delu, o pravoslavju in o delu za zedinjenje. V
mnogih župnijah ga uporabljajo za skupne ure
molitve pred sv. Rešnjim Telesom. Če ga še
nimate, ga naročite kmalu, ker bo zaloga kma-
lu pošla. Dobite ga v prodajalni K. T. D. (pri
Ničmanu) v Ljubljani za ceno 10 K, Apostol-
stvo ga pa svojim udom prodaja po nižnji cen-
i 8 K (vsaj 10 izvodov skupaj). Apostolstvo je
bilo prisiljeno, vsled velikega podraženja ve-
zave ceno nekoliko zvišati, vendar je Apostol-
ski molitvenik še vedno najcenejši slo-
venski molitvenik.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO.

Neka oseba svojega brata za ljubo zdravje,
sebe in vse domače, da bi lepo krščansko živeli,
vredno sv. zakramente prejemali in za srečno zad-
njo uro. — Neka oseba za pravo spoznanje in
dosego svojega poklica, za uslišanje neke prošnje
v časnih zadevih in vso družino za vse dušne in
telesne potrebe; ista oseba svojega brata-vojaka,
da ne bi zašel na kriva pota, ter svojo sestro, da
bi premagala skušnjave ter dosegla samostanski
poklic. — Neka Marijina družbenica za rešitev iz
hudih stisk ter svojo mater in sestre, da bi prišle
do pravega spoznanja in miru.

Neka oseba v zelo važni zadevi. — Marijina
družbenica, da bi vredno prejemala sv. zakramente,
se stanovitno vojskovala za sveto čistost, svojega
brata, da bi sv. spoved opravil ter neko dekle za
pravo spoznanje in ohranitev sv. čistosti. — Neka
oseba svojega bolnega očeta, da bi bil bolj trdnega
zdravja ter svojega brata, da bi se izpreobrnil. —
Neka oseba, da bi bila uslišana v neki zelo važni
zadevi, ostala stanovitna v dobrem ter tri sestre,
da bi bile potrpežljive in vdane v božjo voljo. —
Neka gospa v hudih gmotnih stiskah, da bi dobila
kako primerno službo. — Neka oseba za napredek
v samozatajevanju. — J. K. sebe, dva brata in ene-
ga sorodnika za lepo krščansko življenje in srečno
zadnjo uro. — Vse še ne uslišane prošnje.

SPOMINJAJTE SE UMLIH.

Marija Peternelj, Trata. — Anica Fidler, Sv.
Jurij. — Minka Polj, Gor. Sv. Kungota. — Ivanka
Andolšek, Vel. Poljane.

ZAHVALE.

Zahvaljujejo se: Marijina družbenica Lurški
Materi božji, sv. Tereziji od Deteta Jezusa in sv.
Antonu Pađ. za ozdravljenje. — A. Č. sv. peterim
ranam Jezusovim, sv. Duhu, prebl. Devici Mariji,
sv. Jožefu, sv. Ani, sv. Frančišku, sv. Antonu in sv.
Tereziji od Deteta Jezusa za srčni mir in uslišanje
v hudih dušnih stiskah. — A. U. presv. Srcu Jezu-
sovemu in Marijemu ter sv. Antonu za večkratno
uslišanje. — Neka oseba Brezmadežni in presv.
Srcu Jezusovemu za zdravje na očeh. — Mladenka
Brezmadežni za pomoč v hudih dušnih bojih. — F.
B. Materi božji in sv. Vincenciju Pav. za ozdravlje-
nje. — Barbara Bašte iz Bilčovsa presv. Srcu Jezu-
sovemu in sv. Antonu Pađ. za ozdravljenje pri ži-
vini. — M. K. Mariji, sv. Jožefu in sv. Antonu Pađ.
ter dušam v vicaħ za uslišano molitev in zdravje. —
Marijina družbenica presv. Srcu Jezusovemu, Za-
plaški Materi božji za večkratno uslišanje. — J. K.
presv. Srcu Jezusovemu in Marijemu, praškemu
Detetu Jezusu, sv. Antonu Pađ. in več drugim sv.
priprošnjikom ter vernim dušam v vicaħ za več-
kratno uslišanje v raznih boleznih in stiskah po
opravljenih devetdnevnicaħ. — Ivanka Nanut Ma-
riji Pomočnici in sv. Jožefu za dobljeno službo. —
Antonija Novak žalostni Materi božji in sv. An-
tonu za uslišano prošnjo v važni zadevi. — M.
Drev Mariji Devici za ozdravljenje. — A. K.
presv. Srcu Jezusovemu in Marijemu za dobljeno
zdravje bolne roke. — Tilka Ozimič presv. Srcu
Jezusovemu in preč. Devici Mariji za ozdravlje-
nje nevarne nalezljive bolezni. — Marija Ro-
pret žalostni Materi božji za zadobljeno zdravje.

Darovi.

Upravništvu »Bogoljuba« so od 1. februarja
do 31. marca poslali:

Za odkup in krst poganskih otrok: Neimenova-
vani, Sv. Ksaverij v Sav. dolini, 37 K; Neimenova-
vana iz Sodražice (za dva dečka: Joahim in Jožef)
60 K; Neimenovana iz Sodražice (za dve deklici:
Ana in Marija) 60 K; Jera N., Slovenjigradec (za
dečka: Anton) 30 K; Marija Velkar, Slovenjigradec
(za dva dečka: Jožef in Alojziji) 100 K; Katarina
Sekolič, Prihova (za dečka: Anton Pađ.) 120 K;
Jožefa Vertot, Gornjigrad (za dečka) 50 K; župni
urad Srednja vas v Boh. (za tri dečke: Jožef, Flo-
rijan, Jakob) 160 K; Jan. Lančič, Gornja Radgona
(za tri zamorske otroke: Janez, Marija, Terezija)
100 K; Franc Kandolf, Sv. Jedert n. Laškim, 30 K;
Neimenovan, Ivanjci, 100 K; Neimenovan, Marti-
njak (za deklico: Antonija) 30 K; Jera Sivec, Sv.
Trojica n. Cerknico, 50 K; župni urad Črnomelj (za
dečka in deklico: Frančišek in Marija) 100 K; Šte-
fan Kralj, Duplje (za dečka: Angel) 516 K; Fran-
čiška Borovnik, št. Jošt na Kozjaku (za deklico:
Frančiška) 25 K; Neimenovan (za dečka z imenom:
Janez) 560 K; dekliška Marijina družba, Brežice
(za deklico: Marija) 40 K; Cukalovi otročički, Sv.
Jurij ob Taboru (za deklico: Marija) 50 K; Neime-
novan iz Smlednika (za dečka in deklico: Janez
in Marija) 160 K; Neimenovan iz Zapog 80 K; Te-
rezija Korošec, Zagreb (za dečka in deklico: Anton
in Terezija) 50 K; Marija Križnik, Vrnsko (za de-
klico: Marija) 60 K; J. Gustin, Metlika (za dečka:
Jožef) 50 K; B. Bajuk, Metlika (za dečka: Jožef)
50 K; K. Bajuk, Metlika (za dečka in deklico: Jo-
žef in Marija) 50 K; Franc Robnik, Karnice (za

dečka in deklico: Franc in Nežika) 120 K; Jožef Vrbnjak, Sv. Jurij ob Ščavnici (za dečka in deklico: Jožef in Franciška) 80 K; Marjeta Pezdirc, Črnomelj, 50 K; Neimenovan, Šmarje (za tri otroke: Marija, Matija, Anton Pad.) 100 K.

Za kruh sv. Antona: Rozalija Kramer, Sv. Štefan, 15 K; M. Zdravec, kaplan, Ljutomer, 20 K; Neimenovana iz Sodražice 20 K; Marija Ocepek, Suhadole, 30 K; Ana Marija Kolenc, Trstenik, 10 K; Marija Pilko, Dol, 70 K; župni urad Srednja vas v Boh. 50 K; Anika Grobeljšek, Šmarje pri Jelšah, 10 K; župni urad Sv. Peter pri Radgoni 260 K; Jožefa Pogačnik, Sv. Vid pri Sevnici, 34 K; Neimenovana iz Leskovca pri Krškem, 40 K; Antonija Novak, Radovica, 80 K; Franc Kočar, Duplica pri Kamniku, 10 K; Marija Križnik, Vransko, 10 K; Jožef Vrbnjak, Sv. Jurij ob Ščavnici, 20 K.

Za sestre cvharistinke na Balkanu: N. Vidmajer, Ljubljana, 30 K; župni urad Trzič 100 K; I. P., Sv. Lovrenc na Pohorju, 400 K; Jožef Fidler, Hotunje, 210 K; Neimenovana iz Ptuja 300 K; Gregorij Presečnik, župnik v p., Petrovče, 5 K; Marija Perme, Ponova vas, 20 K; Marija Škufca, Ponova vas, 10 K; **Sestre milosrdnice, Split, 500 K;** Neimenovan 150 K; Neimenovana 50 K; Franciška Svoljšak, Sora, 70 K; Neimenovana iz Ihana 8 K; Neimenovana iz Stare Loke 120 K; Uršula Jamnik, Brezje, 40 K.

Za afrikanske misijone: Neimenovana iz Sodražice 20 K; Ana Štucl, Ormož, 50 K; Nežika Kljun, učiteljica, 200 K.

Za najpotrebnejše misijone: Neimenovana iz Sodražice 50 K; župni urad Srednja vas v Boh. 94 K; Jože Speiny, Stari trg, 15 K; Jera Umnik, Predosle, 10 K; Franc Kočar, Duplica pri Kamniku, 20 K; skupščina III. reda, Šmarje, 30 K.

Za Misijonsko zvezo: Kaplanija Kamnica pri Mariboru 180 K; A. Skubic, kaplan, Žiri (zbirka), 82 K 30 vin.

Za cerkev Srca Jezusovega v Bosni: Neimenovan iz Mekinj 100 K; Rozalija Ugovšek, Sv. Ksaverij v Sav. dolini, 80 K.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda: Kaplanija Kamnica pri Mariboru 100 K; župni urad Sr. vas v Boh. 4 K; župni urad Poljane nad Škofjo Loko 316 K.

Za misijone: Rezika Zupanc, Sv. Križ pri Kostanjevici, 20 K; dekliška Marijina družba, Sela na Koroskem, 25 K; Ignacij Oberstar, ekspozit, Mozelj, 54 K.

Za misijonišče: Neimenovan, Ivanjci, 500 K.
Za Varuhe božjega groba: Ignacij Oberstar, ekspozit, Mozelj, 37 K 64 vin.

Za franciškanske misijone: Župni urad Sv. Peter pri Radgoni 50 K.

Za kitajske in japonske misijone: Kongregacija gospa »Marije pomočnice«, Ljubljana, 200 K.
Za franciškansko mašno zvezo: Magdalena Sadar, Kranjska gora, 20 K.

Za Armado sv. Križa: Magdalena Sadar, Kranjska gora, 4 K 60 vin.

Za balkanske misijone: Dekliška Marijina družba, Brežice, 75 K.

Za društvo »Dobrodelnost«: Franc Kočar, Duplice pri Kamniku, 10 K.

Za Dejanje sv. Definstva: Šolski otroci, Grosuplje, 80 K; skupščina III. reda, Žiri, 17 K 80 vin.

lostljive v Trstu (po č. g. Guštinu) 240 K; dijaška Mar. kongregacija v zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu 194 K; misijonski odsek Mar. družbe v Trstu 75.40 lir; župnija Srca 256 K; župnija Sv. Petra v Ljubljani 927.16 K; župnija Sp. Idrija 153.60 K; neimenovani 77 K; župnija Brezovica 40 K; župnija Rova 175 K; župnija Trboje 100 K; dekl. Marijina družba na Vačah 180 K; župnija Stari trg pri Ložu (po Mar. Kodrca) 299 K; Franciška Arko, Idrija 40 kron; župni in dekanijski urad Vrhnika (dar) 37 K; župnija Šmarje 50 K; po škof. ordinariatu v Ljubljani 340 K.

Za »Dejanje sv. Definstva« so poslali gg. poverjeniki: J. Barle, mestni župnik šentjakobski, 140 K; J. Zaplotnik, hatehet v Ljubljani, 80 K; J. Cenar, spiritual pri uršulinkah v Ljubljani, 300 K; J. Benedičič, župnik, Črni vrh, 49 K 96 vin.; J. Eppich, svetnik, Stara cerkev, 37 K; župnik Al. Huter 40 K; V. Turk, kaplan, Cerklje pri Kranju, 80 K; šolske sestre, Šmihel pri Novem mestu, 80 K; Al. Suncič, kaplan, Sv. Andraž, 20 K; šolske sestre (dekl. šola) v Repnjah 240 K; J. Pfajfar, župnik v Rudniku, 60 K; Fr. Košir, župnik na Ježici, 426 K; A. Ilovski, župnik, Bukovščica, 40 K; Martin Poljak, župnik, Sostro, 140 K; V. Zabret, dekan, Št. Vid nad Lj., 471 K 40 vin.; Fr. Pokorn, župnik, Besnica, 36 K 46 vin.; Ign. Žust, župnik, Ajdovec, 62 K 20 vin.; uršulinski samostan v Škofji Loki 300 K; Iv. Žerjav, vikar v Novem mestu, 148 K.
(Nadaljevanje prihodnjic.)

Cerkev sv. Jožefa v Ljubljani.

Mestni stavbni urad je 11. t. m. m. začel popravljati vsled mestne aprovizacije poškodovano cerkev sv. Jožefa, da jo postavi v prvotni, predvojni stan. Čim bo poprava dovršena, hoče cerkveno predstojništvo položiti betonska tla, ako bo do tedaj dovolj denarnih sredstev na razpolago. Zbrana je sicer že neka vsota dobrotniških milodarov, vendar za nameravani tlak nikakor ne zadostuje. Zato se cerkveno predstojništvo znova priporoča radodarnosti častilcev sv. Jožefa. Kadar bo dogotovljen tudi tlak, bomo mogli takoj vpeljati že pred vojno kupljene priprave za centralno kurjavo z vročim zrakom.

LISTNICA UREDNISTVA.

J. Pograjski v P. in F. K. v P. Poslala sta nam cel snopič pesmi. Kako radi bi vama to veselje napravili, da bi jih videla tiskane v »Bogoljubu«. Žalibog, ne gre. Imata nekaj žilice, — a premalo je dovršeno, prevsakdanje, da bi se moglo tiskati. Za zasebno veselje so seveda dobre. — M. M.: Osebni naslov na urednika je: Ljubljana, Leonišče. Sicer je pa vseeno: pisati uredniku osebno ali pa uredništvu, ker pride vse v iste roke. — Dopisa iz Veržaja in Slovenskih goric sta se zaradi dolgosti morala odložiti. Ravnotako mnogo darov in drugega drobiža.

Darovi za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. Hrustje po č. g. Fr. Zbašnik 36.60 K; dekl. Mar. dr. pri sv. Jakobu v Ljubljani 150 K; družba Marije Mi-

Prvo slovensko misijonišče — imamo.

Podpirajmo ga!

V zadnjem »Bogoljubu« ste na tem mestu brali, da se je posestvo Groblje, namenjeno sprva za sirotišnico, spremenilo in porabilo za misijonišče, t. j. zavod za vzgajanje misijonarjev.

Prvo slovensko misijonišče, hvalo Bogu, torej imamo.

To je velik dogodek v razvoju misijonskega dela med Slovenci. Takega zavoda smo doslej Slovenci popolnoma pogrešali. Zato pa — kljub temu, da smo za misijone radi nabirali in darovali — vendar za misijone nismo veliko storili. Kaj poma-ga mrtev denar, če ni živega človeka, ki bi ta denar koristno porabil. Prvo je misijonar, potem je šele denar za misijone. Mi pa misijonarjev nismo imeli; ali če smo jih imeli, je to le malenkost, veliko premalo za nas. Ob času naših velikih misijonarjev Baraga in Knobleharja je na Slovenskem zaplapolalo veliko navdušenje za misijone; mnogo mladih duhovnikov se je podalo v poganke misijone. Potem pa je to gibanje in navdušenje skoro popolnoma ponehalo. Danes imamo tri slovenske frančiškane na Kitajskem — čast jim! — to so vsi slovenski misijonarji. Kvečjemu jim moremo prišteti še kakega slov. duhovnika, ki morda deluje v Ameriki še bolj v neverških krajih. S tem smo z našimi misijonarji pri kraju.

Zato če smo hoteli za misijone storiti kaj znatnega, smo morali misliti na svoje lastno misijonišče. Vsi narodi, ki hočejo misijone krepko in izdatno podpirati, že

imajo ali pa še ustanavljajo misijonišča. Francozi imajo že davno svoje veliko misijonišče v Parizu, Italijani v Milanu, poleg tega pa še več manjših, Irci so ga odprli pred kratkim, Nizozemci ga imajo, Španci in Amerikanci tudi, najbrž tudi več, Nemci pa, ki so bolj pozno stopili na misijonsko polje, so hiteli svojo zamudo popraviti s tem, da so v zadnjih 30 letih ustanovili celih 30 misijonskih zavodov.

Tudi pri nas se bo šele z novim misijoniščem pričelo pravo delo za misijone.

Misijonišče so prevzeli misijonarji-lazaristi, ki so že prej sodelovali pri »Misijonski zvezi«, katera je ta zavod spravila v življenje. V misijonišču imajo svoje misijonsko semenišče (novicijat), v katerem se sedaj nahajata dva duhovnika (dr. Gnidovec, bivši rektor v zavodu sv. Stanislava, in dr. Knavs, bivši dekan v št. Petru pri Gorici), 6 klerikov in 4 bratje. Vseh skupaj pa je v misijonišču 5 duhovnikov, 6 klerikov in 8 bratov.

Omeniti je treba, da se misijonarji pripravljajo tukaj obenem za domače kakor za tuje (poganke) misijone.

Dalje je treba omeniti, da bo vsakemu gojencu, ki se odloči za poganke misijone, pred slovesno obljubo dano na voljo, ali se odloči za misijonsko družbo lazaristov ali za katero drugo misijonsko družbo. Zavod mu bo pomagal, da se usposobi za misijonarja, kjer bi mu bolj ugajalo.

To je torej naše prvo slovensko misijonišče. To misijonišče je pa zdaj kakor

mlado drevesce, ki se je ravnokar vsadilo. Tako drevesce zahteva, da se mu priliva, sploh da se mu streže, če ne, lahko usahne. Zato morajo prijatelji misijonov to mlado sadiko podpirati, da ne omahne in usahne. Dvojne podpore potrebuje novo misijonišče: poklicev (misijonskih kandidatov in denarja.

I. Denarja. Staro poslopje je za tako družino že premajhno, treba bo zidati dalje. In misijonarji so imeli tak pogum ali tako zaupanje na božjo previdnost in na dobrotljivost svojih prijateljev, da so že letos nekaj dozidali, oziroma dovršili že prej začet a nedovršen del novega poslopja. — Potrebe pa so velike tudi pri cerkvi. Misijonarji namreč obhajajo božjo službo v bližnji cerkvi sv. Mohorja in Fortunata. Naval ljudstva k božji službi in k sv. zakramentom od blizu in daleč je tolik, da je cerkvica že premajhna. Cerkev v Grobljah je sicer zanimiva, krasno slikana; manjka pa ji zvonoy, obhajilne mize, cerkvenih klopi in veliko drugih reči. — K misijonišču spada tudi kmetija, iz katere naj se zavod vzdržuje. Toda saj vsak ve, koliko danes kmetija donša. Posli, obdelovanje, novo orodje in živina, ki jo je treba šele nakupovati, visoki davki — vse to použije nele vsak dobiček ampak zahteva še vedno novih in sicer velikih izdatkov.

Kako pa misijonišče gmotno podpirati? — 1. Dragi, vsedi se, vzemi pero in napiši na naslov: »Misijonišče v Grobljah, pošta Domžale«, poštno nakaznico z vsoto, kakor ti veleva srce in dopušča denarnica. — 2. Še bolje storiš, če pišeš prej na misijonišče v Grobljah, naj ti pošljejo čekovne položnice. — 3. Še bolje, če postaneš ud »Misijonske zveze«. — Ud zveze je vsak, kdor kaj daruje tisto leto zvezi za misijone. Ustanovniki plačajo vsaj 200 K, ustanovitelji 1000 K (ali več). Sedež »Misijonske zveze je sedaj v Grobljah. — 4. Najbolje pa storiš, ako se daš sam vpisati in še drugim

priporočáš, v misijonsko mašno družbo. Njen namen je: a) svojim udom naklanjati duhovne zaklade sv. maš; b) podpirati misijone. — Sv. maše se darujejo: a) vsak dan ena sv. maša; b) vsak prvi dan v mesecu še ena za umrle ude; c) na praznik sv. treh kraljev; d) na vernih duš dan. V »Mašno družbo« se lahko vpiše vsakdo, tudi otroci, da tudi že umrli; lahko vpišeš tudi druge brez njih vednosti. Udnina znaša 10 dinarjev enkrat za vselej. Sedež »Misijonske mašne družbe« je istotako sedaj v Grobljah.

II. Poklicev. Zavod bi najprej zelo potreboval nekaj več misijonskih bratov, da bi ložje z domačimi močmi obdelovali posestvo. Dobri mladeniči torej, ki jih ne veseli svet in čutijo veselje za redovno življenje, naj se priglasijo v Grobljah. Ali bodo ostali v domačih misijonskih hišah ali pojdejo v tuje misijone, o tem se bodo lahko še pozneje odločili. — Ako bi kak duhovnik ali bogoslovec želel vstopiti, lahko vstopi tudi naravnost v Grobljah, oziroma priglasi naj se pri g. vizitatorju misijonske družbe (Fr. Javšovcu) pri Jezusovem Srcu v Ljubljani.

Dijaki pa morajo seveda prej dovršiti gimnazijo, zato morajo vstopiti v zavod v Ljubljani, ki je v zvezi z misijoniščem v Grobljah. Oni dijaki torej, ki se želijo po končani gimnaziji posvetiti misijonom, domačim ali vnanjim (poganskim), se sprejmejo v Dijaški dom v Ljubljani. V zavodu imajo vzgojo in oskrbo, šolo pa na javni gimnaziji. Stanovanje je brezplačno, hrana po dogovoru. Za obleko, perilo, knjige, šolske in druge potrebščine morajo skrbeti starši. Za sprejem se je zglasti do 31. julija vodstvu Dijaškega doma v Ljubljani, Trg Tabor 12.

Prvo slovensko misijonišče torej imamo. To je velik napredek v našem delu za misijone. Da ta zavod vzdržujemo, razširimo in povzdignemo, to bodi srčna zadeva in sveta naloga misijonskih prijateljev!

Koledar za avgust 1921.

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. Očeta:

Odziv redovniškemu poklicu.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostolstva molitve, za vsak dan še važne, nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v		
			ljubl. škof.	lavant. škof.	
1	Poned.	Vezi Petra	Tunice	} Mozirje	
2	Torek	Porcijunkula	Ribnica		
3	Sreda	L'dija	Lj. Marijan.		Luče
4	Četrtek	Dominik	Sv. Ožbald		Nova štifta
5	Petek	Marija snežn.	Gora p. Sodr.		Sv. N. p. G. gr.
6	Sobota	Izprem. Gosp.	Predoslje		Sv. Mih. p. K.
7	Nedelja	Kajetan	Sv. Jak. ob S.	} Nazarje	
8	Poned.	Cirijak	Polica		
9	Torek	Roman	Gotenica		
10	Sreda	Lavrencij	Reka	} Ptuj	
11	Četrtek	Tiburcij	Jance		
12	Petek	Klara	Gojzd	} Ptuj, hiralnica	
13	Sobota	Hipolit	Dobovec		
14	Nedelja	Evzebij	Ljublj. Licht.	} Ptuj, Peter in Pavel	
15	Poned.	Vnebovz. M. D.	Polje		
16	Torek	Joahim	Dolenjavo		
17	Sreda	Hijacint	Ribno		
18	Četrtek	Helena	Sv. Lovr. ob T.		
19	Petek	Lud. Tol.	Cerklje p. Kr.		
20	Sobota	Barnard.	Zelina		
21	Nedelja	Ivana Fr.	Mekinje		} Sv. Marko pri Ptuju
22	Poned.	Timotej	Trebnje		
23	Torek	Fil. Ben.	Koprivnik	} Sv. Mar. p. P.	
24	Sreda	Jernej	Sv. Jernej		
25	Četrtek	Ludovik	Goričica	} Rogatec	
26	Petek	Cefirin	Zg. Tubinj		
27	Sobota	Jož. Kal.	Dole		
28	Nedelja	Avguštin	Struga	} Slatini	
29	Poned.	Obgl. Jan. Kr.	Stopiče		
30	Torek	Roza Lim.	Brdo	} Sv. Ema	
31	Sreda	Rajmund	Višnja gora		
					Medved-selo
					Kostajnica

ausovega; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včera.

6. Sobota, prva v mesecu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja ter molijo po namenu sv. očeta.

7. Nedelja, prva v mesecu. Sv. Kajetan Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. — Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom škapulirske bratovščine Karmelske Matere božje; d) istim kakor 4. dan pod črko b). — V tistih farnih cerkvah, kjer je bila določena nedelja za porcijunkulski odpustek, se isti dobi od danes opoldne

pa jutri do polnoči. Pogoji kakor 1. in 2. avgusta.

12. Petek Sv. Klara. Popolni odpustek vsem vernikom v cekvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

15. Ponedeljek. Veliki Šmaren. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 4. dan; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom bratovščine preč. Srca Marijinega; g) udom bratovščine za uboge duše v vicah; h) Marijinim družbam; i) udom družbe krščanskih družin; j) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje; k) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

Stour trg št 7

16. Torek. Sv Joahim. Popolni odpustek udom škapularske bratovščine karmelske Matere božje.

17. Sreda. Sv. Rok. Popolni odpustek istim kakor 12. dan.

19. Petek. Sv. Ludovik, škof. Popolni odpustek istim kakor 12. dan.

22. Ponedeljek. Marijino sedmero veselje in prečisto Srce. Popolni odpustek: a) udom škapularske bratovščine karmelske Matere božje; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 5. dan; c) istim kakor 4. dan. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

24. Sreda. Sv. Jernej. Popolni odpustek udom družbe sv. Klaverja, če molijo za razširjenje sv. vere in po namenu sv. očeta.

25. Četrtek. Sv. Ludovik, kralj. Popolni odpustek istim kakor 12. dan. Tretjerednikom vesoljna odveza.

28. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Avguštin. Popolni odpustek: a) vsem, ki trikrat na teden molijo sv. rožni venec; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

Bogoljuba v vsako slovensko krščansko hišo!

Zahtevajte cenik zastonj in poštne prosto !

H. SUTTNER
LJUBLJANA št. 2
MESTNI TRG 23.

Največja zaloga ur, zlatnine in srebrnine!

Lastna protokol. tovarna ur v Švici.

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, v lastnem domu Miklošičeva cesta št. 6, za frančiškansko cerkviyo sprejema hranilne vloge vsak delavnik dopoldne od 8—1 in jih obrestuje po

3%

brez odbitka rentnega in invalidnega davka, katerega plačuje zavod sam za svoje vložnike, tako, da dobe le-ti od vsakih 100 kron čistih 3 krome na leto.

Vloge v „Ljudski posojilnici“ so popolnoma varno naložene, ker posojilnica daje denar na varna posestva na deželi in v mestih.

„Ljudska posojilnica“ sprejema vloge tudi po pošti in daje za njih vplačilo na razpolago poštne položnice. Sprejema tudi vloge na tekoči račun ter daje svojim zadržnikom posojila proti vknjižbi z amortizacijo ali brez nje, na osebni kredit (proti poroštvu) in zastavi vrednostnih papirjev. Menice se eskomptujejo najboljše.

Rezervni zakladi znašajo nad 1,100.000 kron.

Stanje hranilnih vlog je bilo koncem leta 1920 nad 60 milijonov kron.

Položnice so na razpolago. — Številka čekovnega prometa je 647.